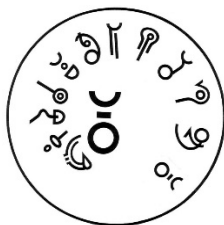
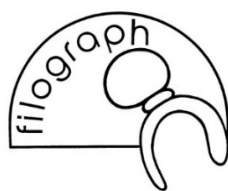

Wereld in de greep van rijken

Lidwien
Schuitemaker

© 2016 Uitgeverij Filograph 9717GR/2
Vormgeving, omslag en illustraties:
Gabor Lodi en Lidwien Schuitemaker
ISBN/EAN 9789077913222 NUR 735

Inhoud

Voorwoord	5
Geschiedenis van uitbuiting	6
Speculeren met mensenlevens	28
Dubieuze zaken	46
Oorlogsmisdaden	58
Winst uit alles	80
Digitale dictatuur	96
Goedpraten van rijkdom	108
Ondergang of welvaart?	118
Titels illustraties	126
Bronnen	128

Druk opslaan Ik kan alleen maar concluderen dat iedere staat die ik ken mij een samenzwering van de rijken schijnt, die onder voorwendsel van het algemeen welzijn hun eigen voordeel najagen en met alle trucs en listen ernaar streven zich in het bezit te handhaven van datgene wat zij onrechtmatig hebben verkregen, en de arbeid van de armen voor een zo klein mogelijke vergoeding voor zich op te eisen en uit te buiten.

Thomas More (1478 - 1535)

Voorwoord

De rijke elite beheerst door haar rijkdom en macht het leven van de rest van de wereldbevolking. In dit traktaat wordt een schets gegeven van de gruwelijke werking van het maatschappelijk systeem waarin de mensen gevangen zitten. De tragedie is dat dit verwoestende systeem maar doordendert en de mensheid het niet stopt.

De werkelijkheid is veel hardvochtiger, wreder en bloediger dan met woorden beschreven en in beelden getoond kan worden. De collages zijn een combinatie van filographische vormruimtes en foto's waarin een aantal thema's uit dit boek zijn verwerkt.

Geschiedenis van uitbuiting

De mensheid leefde 500.000 jaar in kleine groepen van het verzamelen van vruchten, vissen en jagen. Het individu leerde dat zijn inbreng ten goede kwam aan de hele groep, stam. Zijn inbreng werd gewaardeerd door de leden van de stam. Het individu wist dat als het de stam goed gaat, het hem ook goed gaat, en ontleende hieraan zijn zelfachting. De stamleden hadden weinig eigen spullen (stenen gereedschap, leren kleding), en deze rouleerden in de groep. De organisatie van deze samenlevingen beïnvloedde het handelen en denken van de groepsleden. Door hun opvoeding leerden zij offers te brengen voor het welzijn en behoud van de stam. De stammen leidden een trekkend bestaan, en konden geen overschotten opslaan en meenemen. Hierdoor ontbrak de grond voor oorlog, roof en uitbuiting.

Verbetering van gereedschappen leidde tot een toename van voedsel en mensen. Ontwikkeling van landbouw en opslag van voorraden zorgden ervoor dat mensen zich gingen vestigen in kleine nederzettingen. Opgeslagen voorraden, overschotten, vergrootten de kans op plundering en toe-eigening door een klein deel van de gemeenschap. Om zich hiertegen te weren begon de gemeenschap haar overschotten met wapens te beschermen. De bewapende groepen die voor deze bescherming zorg droegen, gingen een deel van de voorraden voor zichzelf in beslag nemen.

Toen de mensen in staat waren meer te produceren dan voor hun eigen levensonderhoud nodig was, kregen zij zelf, hun arbeidskracht, een waarde die verkocht en gekocht kon worden. Deze waarde vormde de basis voor slavernij. Het bezit van voorraden maakte een aangename leven mogelijk. Daarom overvielen zij die al wat bezaten andere nederzettingen. Zij breidden zo hun territorium uit, en maakten van de overwonnenen slaven. Hun voorraden namen zij in bezit. Duizenden jaren werd slavernij als normaal, als iets gangbaars beschouwd, Aris-

toteles noemde de slaven, "spreekende werktuigen"; 95 procent van de bevolking was in zijn tijd slaaf. Voor haar eigen welzijn begon een kleine laag grote groepen mensen met geweld te knechten: slaven, lijfeigenen, en later arbeiders en zogeheten kleine zelfstandigen. Verschillende variaties hiertussen komen tot op heden voor, hoewel de slavernij in de meeste landen in de tweede helft van de 19^e eeuw wettelijk is afgeschaft. Voor hun levensonderhoud werden mensen genoodzaakt hun lichaam en arbeidskracht te verkopen. In China werd om economische redenen het krijgen van meer dan een kind verboden. Het mensenleven is een waar geworden waar anderen over beschikken en beslissen om geld te verdienen.

Tegenwoordig is de drang naar rijkdom onder de vermogendste 5 procent van de wereldbevolking zo sterk, dat zij de ondergang van de wereldbevolking door vervuiling en vernietiging op de koop toe neemt. Het maatschappelijk systeem, dat begon met de toe-eigening van overschotten, is een hersenloos vernietigingsmechanisme. 35 miljoen mensen van de 7 miljard bewoners op aarde beschikken over naar schatting 95 procent van alle bezit. Deze groep veroorzaakt alle ellende in de wereld, omdat zij de macht over alle middelen heeft om de rest van de mensen te knechten.

De elite, oftewel koningen, farao's, keizers, andere heersers, hertogen, adel, grootgrondbezitters, fabriekseigenaren, industriëlen, grootaandeelhouders en medewerkers verhullen door de geschiedenis heen hun wandaden, en stellen zichzelf voor als weldoeners. Farao's, keizers, en koningen geven zich uit als afgezand van God. Grootgrondbezitters, fabriekseigenaren en industriëlen doen alsof ze de mensen werk en eten geven. Grootaandeelhouders presenteren zichzelf als sleutelfiguren die de wereld economie draaiende houden.

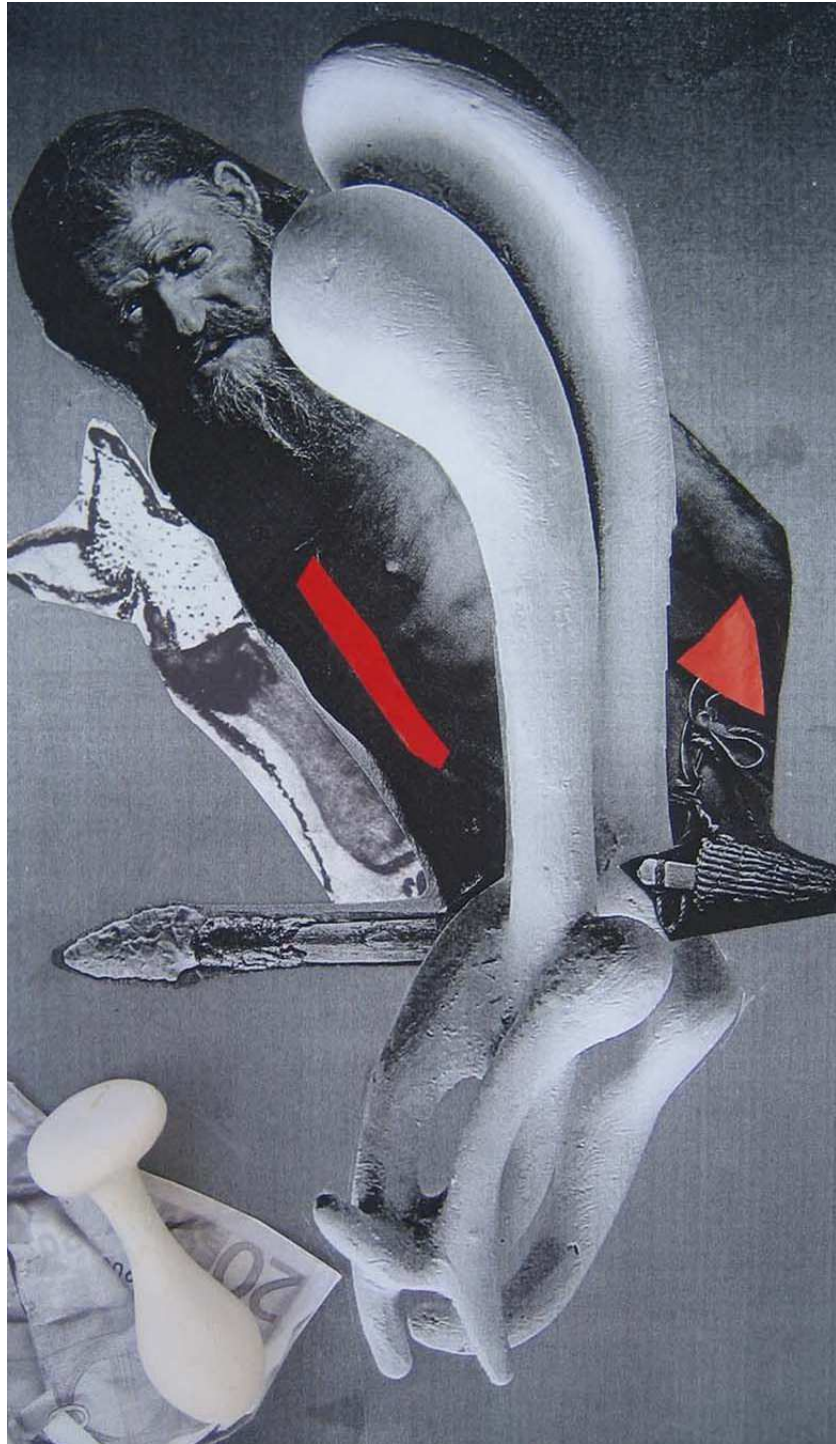
De heerser gebruikte het leger tegen de eigen bevolking, om machtsconcurrenten te verslaan en oorlogen te voeren tegen andere volken, onder het mom van superioriteit.

teit, uitbreiding van het rijk en bestrijding van de 'primitieve' vijand die een gevaar vormt voor de zogenaamde heersende vrede en voorspoed. Hij verpakte zijn drang naar macht en luxe in woorden van dienstbaarheid aan zijn volk. In werkelijkheid waren de door hem begonnen oorlogen rooftochten om andere samenlevingen in te lijven, hun bevolking af te slachten of te onderwerpen, hun gebied te bezetten en de goederen in beslag te nemen. Omdat de heerser alle macht naar zich toegetrokken had, gaf hij zichzelf het recht op de volledige oorlogsbuit. Ons wordt duizenden jaren later nog steeds geleerd de bouwwerken, juwelen en andere schatten die de heerser dankzij roof, uitbuiting en moord vergaarde, te zien als toonbeelden van hoogaanstaande beschaving. Om oorlog te kunnen voeren werden conflicten door heersers aangegrepen of uitgelokt. De ontvoering van Helena, de vrouw van de Spartaanse koning Agamemnon, door Paris van Troje, was 'aanleiding' voor de oorlog tegen Troje. Zogenaamde schending van verdragen, niet tijdig afdragen van belastingen, en beraamde moorden, werden aangewend om volken uit te roeien en hun gebieden te veroveren.

De Romeinse keizer Julius Caesar beschrijft de verovering van Gallië als een aaneenrijging van spannende en sluwe heldendaden van hemzelf en zijn bevelhebbers tegen barbaarse opstandelingen. In werkelijkheid waren deze veroveringen rooftochten, waarvan slechts hijzelf en een kleine groep vrije burgers voordeel hadden, een groot deel van de bevolking werd uitgeroeid. De elite beschermde haar bezit met bewapende legers, wetten, religie, ideologie en een bestuursapparaat. Het Romeinse recht, met alle voordelen voor de elite, vormt tot op heden de basis voor onze wetgeving.

Tijdens de Middeleeuwen in Europa domineerde de kerkelijke institutie het leven met haar ideologie, schrikbewind en brandstapels. Eeuwenlang vervolgden de kerkelijke autoriteiten op gruwelijke wijze andersdenkenden. Religie werd als voorwendsel gebruikt om te plunderen, waar de

vele kruistochten van getuigen. De huidige oorlogen in het Midden-Oosten zijn te vergelijken met de middel-eeuwse kruistochten. Deze moderne kruistochten gaan om het zwarte goud, aardolie, en heten 'vredesmissies' voor vrijheid en democratie.

De vermogenden stimuleerden verbetering van technieken, wapens en scheepsbouw om hun rijkdommen te vergroten. Zij bezetten, plunderden en koloniseerden met deze middelen werelddelen in naam van de christelijke waarden. De Nederlandse elite profiteert nog steeds van de bezetting van voormalig Nederlands Indië. Engeland had bijna driekwart van de wereld in haar macht.

De grootmachten prezen zichzelf als weldoeners die christendom, cultuur en beschaving brachten. De archieven over deze misdaden zijn tot vandaag de dag niet openbaar toegankelijk. Mensenlevens telden niet, alleen de winst. Multatuli, Nederlands hoogst gewaardeerde schrijver, werkte mee in het koloniale uitbuitingsapparaat om zijn gokschulden af te betalen. Hij romantiseerde in zijn boeken de gruwelijkheden van de kolonisator.

Toen Engeland in staat was met omvangrijke schepen grote aantallen negerslaven uit Afrika te vervoeren, heeft zij met hulp van de Nederlanders slavernij op huidskleur ingevoerd, omdat slaven goedkopere arbeidskrachten waren dan de toenmalige contractarbeiders. Van de 20 miljoen slaven die verscheept werden, zijn 2 miljoen tijdens de overtocht omgekomen. Op de plantages werden de negerslaven met de zweep tot het uiterste uitgeperst, want nieuwe scheepsladingen zorgden voor een constante aanvoer van verse slaven. De op maximale efficiëntie toegesneden organisatie van de negerslavernij leverde de aandeelhouders van grote scheepvaartondernemingen, verzekeringsmaatschappijen, banken en plantages grote winsten op. Huidige multinationale firma's als Barclays en Lloyd's zijn groot en rijk geworden dankzij de slavenhandel en slavenarbeid in deze periode.

De door koloniale bezetting en handel steeds rijker wordende burgerlijke elite dwong van de koning, adel en

kerk politieke macht af. De opkomende elite in Amerika maakte zich los uit de koloniale greep van Engeland, en kreeg hierbij steun van de Franse kolonials die in oorlog waren met de Engelsen. De rijke burgerij bewapende arme bevolkingsgroepen en stuurde hen de strijd in. Zij verkreeg hun steun door brood en gelijkheid voor iedereen te beloven.

In de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring van 1776 schrijft de politicus, grootgrondbezitter en slavenhouder Thomas Jefferson dat alle mensen gelijk geschapen zijn en van God voorzien van bepaalde onvervreemdbare rechten, op leven, vrijheid en geluk. Ook in het centrale document van de Franse revolutie, de Verklaring van de Rechten van de Mens en van de Burger, staat ter legitiëring van de machtsgreep van de rijke burgerij dat de mensen vrij en met gelijke rechten geboren worden en blijven. Maar deze gelijkheid wordt onmiddellijk afgezwakt door de toevoeging dat maatschappelijke verschillen zijn toegestaan als zij het algemeen welzijn ten goede komen. Eigendom wordt in de verklaring als een heilig en onschendbaar recht beschreven. Hier was niet bedoeld de bescherming van ongelimiteerde rijkdom, wat er later wel van gemaakt is. Net als in de Amerikaanse Onafhankelijkheidsverklaring wordt in dit document ook gesproken over de natuurlijke en onvervreemdbare rechten op vrijheid, veiligheid en verzet tegen onderdrukking. Over afschaffing van de slavernij en over het recht op gelijke bezittingen wordt in geen van beide documenten gerept. Met deze verklaringen beschermt de elite haar macht en houdt zij de ongelijkheid in stand. Hoe kunnen de mensen gelijk zijn als ze ongelijk zijn qua bezit? Bill Gates bezit volgens het blad *Forbes* 60 miljard dollars, vluchtelingen uit Afrika bezitten alleen hun kleren.

De rijke elite schakelt politici, ideologen en juristen in om de nieuwe vorm van slavernij, gebaseerd op huidskleur, een wettelijke basis te geven en te rechtvaardigen. De negerslaaf wordt weergegeven als een lagere soort die geen rechten kan hebben omdat hij een dier en een ge-

reedschap is, geen mens. Slavernij wordt voorgesteld als een kwestie van cultuur. Volgens de elite mogen de Afrikaanse wilden zich gelukkig prijzen dat zij, dankzij de slavernij verlost van hun primitieve oorsprong, het voorrecht krijgen te genieten van het goede slavenleven op de plantages. Fysiek, moreel en intellectueel is de Afrikaanse neger er volgens de elite nog nooit zo goed aan toe geweest als sinds zijn slavenbestaan. De situatie van de slaaf is volgens haar zo rooskleurig dat de vrije mens moet kunnen besluiten uit vrije wil slaaf te worden. Ook in de Bijbel vindt de elite verschillende passages ter legitimatie van de slavernij op huidskleur, zoals het fragment waarin Noah's vloek op zijn zoon Ham wordt beschreven. Noah veroordeelt hem in dienst van zijn broer tot een levenslang slavenbestaan, en zijn nazaten krijgen een donkere huidskleur. Omdat negers een donkere huidskleur hebben en soms zelf slaven hielden in Afrika, legt de elite de verantwoording voor de slavernij bij de negers. De elite vindt slavernij een efficiënt systeem en beschouwt de slaaf als een ding, gereedschap. Daarom heeft zij over slavernij geen morele bedenkingen. Engeland, dat de slavernij in Amerika had ingevoerd, schaft als eerste de slavernij af. Niet uit morele overwegingen maar om de afgescheiden Amerikaanse staten economisch te ruïneren. Het liet de handelsschepen met slaven verzinken!!! In Amerika zijn de slaven in 1865 bevrijd, en anderhalve eeuw later is hier een neger tot president gekozen, maar het percentage negers, tegenwoordig Afro-Amerikanen genoemd, in gevangenissen is torenhoog, 80 procent. Het merendeel van de Afro-Amerikanen leeft in armoede in getto's, terwijl Amerika duizenden miljardairs en miljonaars heeft, het hoogste aantal ter wereld. Zij beschouwen de rest van de mensen als objecten waaruit winst te halen is. Hiervoor hebben zij een heel apparaat experts en politici in dienst. Dit apparaat abstraheert mensen tot winstcijfers, zodat de elite het zweet, bloed en de ellende die zij veroorzaakt niet hoeft

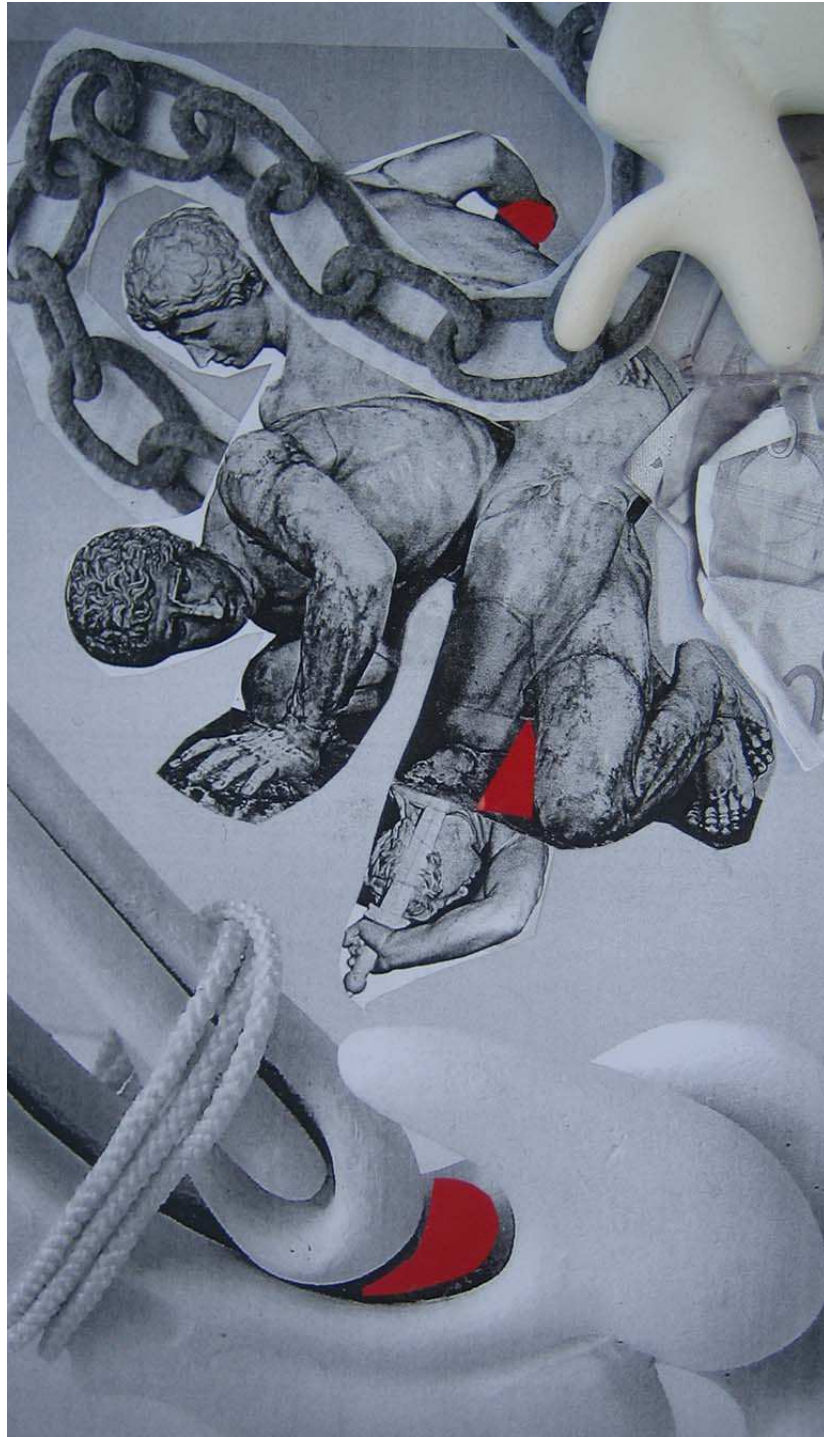

te zien. De mensen zijn voor haar verworden tot cijfers, nummers.

De elite roemt zichzelf dat zij de slaaf vrijheid heeft geschonken, maar de uitbuiting is gebleven. Wat voor vrijheid is verhongeren of werken voor een hongerloon, het lot van driekwart van de wereldbevolking? Afrika, het gebied waar de Amerikaanse slaven werden geronseld, is door de westerse koloniale elite met de liniaal in landen verdeeld, dwars door bevolkingsgroepen heen. In deze landen worden ook na de afschaffing van het kolonialisme door de westerse elite regimes in stand gehouden die de bevolking uitbuiten en de bodemschatten verkwanselen.

De elite schakelt wetenschappers in om de slavernij en de rassenscheiding (apartheid) een zogenaamd wetenschappelijke basis te geven. Hoewel genetisch onderzoek aantoont dat dieren nauwelijks van elkaar verschillen en mensen onderling haast niets, houdt de elite met hulp van bepaalde wetenschappers vol dat de ene mens genetisch slimmer is dan de andere, en daardoor recht heeft op meer bezit. In hun theorieën onderscheiden deze wetenschappers de mensheid in verschillende kwalitatief onderscheiden rassen, met als laagste ras dat van de primitieve wilde met donkere huidskleur, die het dichtst bij de aap staat, als hoogste en meest beschaafde het blanke ras, en hier tussenin rassen die bestaan uit verschillende mengvormen.

Om de minderwaardigheid van negers en kleurlingen aan te tonen, misbruiken wetenschappers de door Darwin ontdekte natuurwet dat de soort die het beste is aangepast aan zijn natuurlijke omgeving overleeft. Hoe verder een gebied van Afrika is verwijderd en hoe blanker haar bevolking, aldus de redenering, hoe moeilijker de omstandigheden en hoe slimmer de mens is die deze omstandigheden overwint. Deze wetenschappers verzwijgen dat de door Darwin ontdekte natuurwet betrekking heeft op het leven van diersoorten in hun natuurlijke

omgeving, niet op dieren in reservaten en ook niet op mensen in samenlevingen.

De overlevingskans van de mens is niet afhankelijk van aanpassing aan de natuurlijke omgeving, maar van de mogelijkheden die de maatschappij waarin hij leeft hem biedt. Doordat de elite veel meer middelen tot haar beschikking heeft dan de armen, is haar gemiddelde levensduur veel langer en haar kwaliteit van leven veel beter. Niet de kleur van de huid maakt verschil, maar de rijkdom waarover iemand kan beschikken.

Om het verschil in slimheid van de verschillende rassen aan te tonen gebruikten wetenschappers schedelmetingen, op de kennis van de overwegend blanke westerse wereld toegesneden IQ-tests, en tegenwoordig genetisch onderzoek. Maar een grotere schedel, gezonde genen en hoge scores bij het oplossen van taal en rekenoefeningen zeggen niets over de kans van slagen in een gebied zonder scholen en ziekenhuizen, en niets over de overlevingskansen in een oerwoud omgeven door wilde dieren. In zo'n omgeving heeft de blanke die beschermd is opgevoed en hoog scoort op de IQ-tests een veel kleinere kans van overleven dan de zogenaamd 'primitieve wilde'.

Haar veroveringen rechtvaardigt de elite in naam van het volk, vaderland, de koning, God, met het recht van de sterkste en met de pauselijke zegen. Tegenwoordig komt de zegen ook van de Verenigde Naties. De natuurlijke tegenstander van de rijke is de andere rijke. De elite heeft de macht over politie en leger om haar bezit te beschermen tegen andere machtigen en tegen het volk. Machiavelli schreef: zo lang de macht reikt zo lang reikt het recht. Hieruit is af te leiden dat als het volk de macht heeft, het ook het recht heeft op de rijkdom. Machiavelli schreef zijn traktaat als raadgeving voor de heersers. De passage over macht en recht werd hem niet in dank afgenomen.

De heersers en rijken hebben voortdurend angst om hun bezit te verliezen. Al tijdens de Antieken kwamen slaven

tegen hen in opstand. De bekendste opstand, geleid door Spartacus, werd bloedig neergeslagen, waarna 6000 slaven werden gekruisigd. Later kwamen lijfeigenen in opstand. Een van hun leiders kreeg als straf een gloeiende ijzeren kroon op het hoofd gezet. Later, tijdens talrijke stakingen en demonstraties, werden arbeiders massaal neergeschoten en hun leiders terechtgesteld. Zodra de bevolking opkomt voor rechten, treedt de heersende macht wreed op. Haar eigendomsrechten zijn heilig en onaantastbaar. Om de rust te bewaren en zich te etaleren als weldoeners delen de rijken af en toe wat van hun rijkdommen uit. Koningen strooiden tijdens hun feesten met munten, Bill Gates, George Soros en Warren Buffet geven grote bedragen uit aan goede doelen. Voor afschaffing van de mogelijkheid tot ongelimiteerde zelfverrijking ijveren zij niet.

De rijken zijn bang voor opstanden en revoluties en bestrijden deze met alle middelen. Het uit de Russische revolutie voortgekomen regime heeft ondanks grote tegenwerking van de kapitalistische landen 70 jaar stand gehouden. In China wordt de uit de revolutie ontstane communistische staat nu omgevormd tot een systeem waarin de macht van de rijken geldt en mateloze zelfverrijking is toegestaan. Het internationale grootkapitaal wordt binnengehaald, en ook hier is een rijke elite ontstaan. Zij heeft in China net als in de andere geïndustrialiseerde landen financiële beurzen geopend, waar zij gokt met het werk en de levens van de mensen.

De elite werpt zich in het openbaar op als hoedster van de mensheid en voorvechtster van de mensenrechten. Als zij werkelijk begaan was met de mensheid, zou zij haar middelen inzetten voor vrede en welzijn. Hoewel zij 95 procent van alle rijkdommen bezit die de aarde en de mensen opbrengen, is in de praktijk haar pad bezaaid met ellende, armoede, verwoesting, geweld en dood. Zij zegt dat de moderne mens geciviliseerd is, en verschrikkingen als de wereldoorlogen tot het verleden behoren, maar ze creëert conflicten en oorlogen. Zij was op de

hoogte van een aankomende burgeroorlog in Rwanda, maar verbood de hier gestationeerde vredesmacht van de Verenigde Naties in te grijpen, en liet toe dat binnen 100 dagen 1 miljoen mensen werden uitgemoord. De verantwoording voor deze slachting legde zij bij rivaliserende bevolkingsgroepen, die zij tijdens het kolonialisme tot elkaars vijanden had gemaakt. De elite denkt niet in mensenlevens, maar in wat haar het snelst en eenvoudigst winst oplevert, en daarbij horen oorlogen en invloedsferen. Mensen zijn voor haar cijfers die als uitgaven en inkomsten in de balans genoteerd worden en voor haar een positief saldo opleveren, levend of dood. De rijken veroorzaken oorlogen waarin ze beleggen en die ze niet willen stoppen. Hoe meer oorlogen hoe groter de afzet van wapens en ander materieel.

De elite stelt haar oorlogen voor als vredesmissies en schakelt hiervoor de Verenigde Naties in om de verantwoordelijkheid voor haar oorlogsmisdaden te ontlopen. De Verenigde Naties zijn geen rechtspersoon met juridische aansprakelijkheid, de Verenigde Naties staan boven de wet. En daarom kunnen de slachtoffers niemand verantwoordelijk stellen voor oorlogsmisdaden onder de vlag van de Verenigde Naties. De rijken hebben deze organisatie tot instrument gemaakt om vrij oorlog te voeren. De 'vredesoperaties' veroorzaken naast miljoenen doden en gewonden grote vluchtelingenstromen. Wereldwijd is ongeveer 10 procent van de wereldbevolking van huis en haard verdreven, een groot deel hiervan in Afrika en het Midden-Oosten. Elke 4 seconden komt er een nieuwe vluchteling bij. Voor hun overtocht naar Europa betalen vluchtelingen grote sommen geld. Velen worden na betaling achtergelaten of in kapotte boten de zee opgestuurd, en overleven de overtocht niet. De bodem van de Middellandse Zee ligt bezaaid met hun lijken. Vluchtelingen die Europa bereiken zijn vaak veroordeeld tot jarenlang werken in de illegaliteit, om hun schulden voor de overtocht af te lossen bij de geldschietters (de elite).

De rijke elite die massa's tot vluchteling maakt, rangschikt de mensheid in verschillende rassen; slimme en domme mensen; echte vluchtelingen en 'gelukzoekers', en houdt de anderen het schrikbeeld voor dat de rijke westerse wereld overspoeld wordt door klaplopers die de voorzieningen komen afpakken. Dat vluchtelingen hun land verlaten omdat zij en hun familieleden bestaansmiddelen noch toekomstperspectief hebben en in gevaar verkeren, verklaren de veroorzakers van deze nood, de rijke elite, wettelijk tot misdrijf. Veel vluchtelingen belanden in gevangenissen en detentiekampen.

Het rijke deel van de wereld probeert het bestaan van vluchtelingen te negeren, en sluit hen uit door van de rijke landen zwaarbewaakte forten te maken. Met beschuldigende vinger wijst zij naar de hordes vluchtelingen die uit vertwijfeling de Europese enclaves op het Afrikaanse continent binnendringen en de 'ijzeren gordijnen' van prikkeldraad bestormen.

De elite creëert niet alleen vluchtelingen, zij verrijkt zich ook aan hen, als aandeelhouder van grensbewakende bedrijven en van firma's die hulpgoederen leveren. Via deze firma's en de politiek eigent de elite de gemeenschapsgelden toe die voor hulp bestemd zijn. Slechts een paar procent van de gelden die voor hulp bedoeld zijn komt terecht bij de hulpbehoevenden.

Tijdens het Romeinse Rijk weigerden de heersers omringende volkeren als gelijkwaardigen op te nemen in hun imperium. Wel gebruikten zij ze als slaven en soldaten. Het gesloten houden van de grenzen voor niet-Romeinen leidde uiteindelijk tot de ondergang van het Romeinse Rijk. De volken uit aangrenzende gebieden die ontevreden waren en veel groter in aantal, veroverden Rome. Zal het Europa net zo vergaan? De elite bakent met geweld continenten en landen af die zij tot haar eigendom verklaart, maar de aarde is van alle mensen.

De rijke elite verricht haar manipulaties meestal vanuit de achtergrond, met een onzichtbare hand. Zij stuurt haar handlangers naar bijeenkomsten, dure diners en uitstap-

jes zoals de jaarlijkse bijeenkomsten van topbankiers in Zwitserland. De rijksten leven helemaal afgeschermd en komen zelden bij elkaar, omdat ze dan de kans lopen slachtoffer te worden van een aanslag. De ontevredenheid van de bevolking richt zich op de uitvoerders, het 'gezicht' van de rijken, niet op de rijken zelf, die voor haar onzichtbaar zijn. De meeste aanslagen worden gepleegd op handlangers zoals politici. Zij zijn minder beschermd en treden regelmatig op in het openbaar. De meest geruchtmakende aanslagen waren die op de Amerikaanse presidenten Lincoln en Kennedy. De ware toedracht van dit soort aanslagen blijft meestal onopgehelderd.

Speculeren met mensenlevens

De rijke elite richt aandelenbeurzen op om haar grote ondernemingen gemakkelijk en snel te voorzien van geld. Zij heeft haar aandelen in mijnen, fabrieken, landbouwgronden waarop mensen zwoegen, en in de oorlogsindustrie. Van de financiële markten waar voor bedrijfskapitaal gehandeld wordt in aandelen, heeft de elite ook gokcentra gemaakt, waar gewed wordt op verwachte waardeinstijging en waardedaling van aandelen, waar in aandelen gehandeld kan worden zonder deze zelf te bezitten, waar grote beleggers onderling afspraken maken in hun eigen voordeel en waar ondoorzichtige, louches producten verkocht en gekocht worden. Deze geldproducten hebben niets meer te maken met hun oorspronkelijke bedoeling van geld inzamelen voor bedrijfsinvesteringen, en staan niet meer in verhouding tot de waarde van de productie van concrete goederen.

Ook de financiële beurzen zijn plaatsen waar de rijken elkaar bestrijden en hun rijkdommen vergroten. Deze beurzen worden voorgesteld als 'zuivere', schone plaatsen terwijl ze bloedige slachthuizen zijn. Alleen is hier het bloed niet zichtbaar. Door de beurstransacties van de rijke aandeelhouders kunnen miljoenen mensen op slag werkloos worden, hun huis verliezen, pensioenen kwijtra-

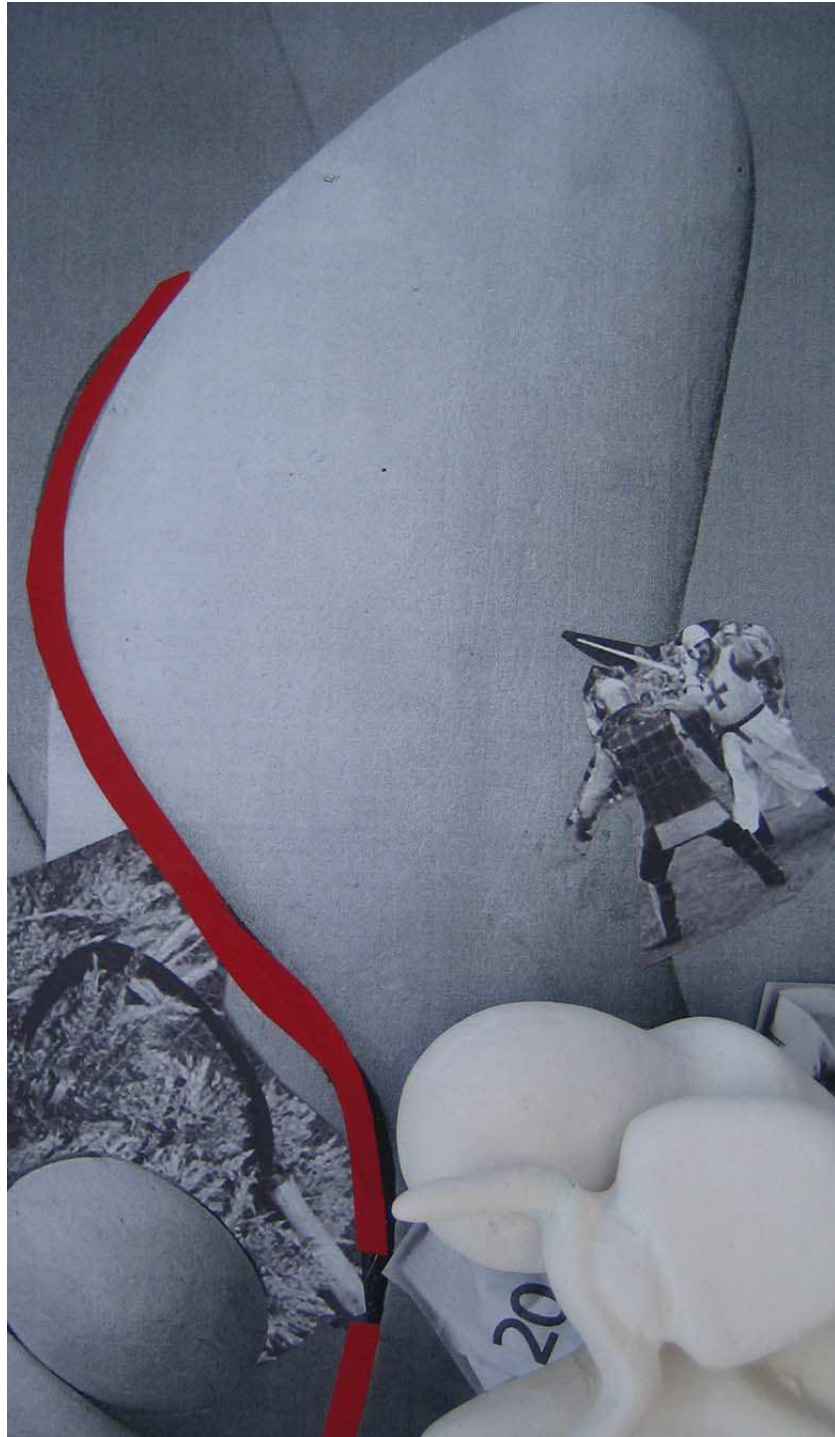
ken, verhongeren of gedood worden. Met de ineenstorting van de waarde van aandelen storten levens van grote aantallen mensen in, zoals tijdens de 'Grote Depressie' in de jaren twintig van de 20^e eeuw, en recent in 2008.

De economie laten beheersen door de beurs lijkt op leven onder de permanente dreiging van een atoomoorlog, waartoe wij dagelijks veroordeeld zijn.

De rijke elite geeft bankiers en politici de opdracht rentestanden te manipuleren en gebruikt daarnaast tal van andere onwettige trucs om de waarde van op de beurzen verhandelde producten kunstmatig op te drijven of te laten zakken, en om gelden van de bevolking naar de beurzen te lokken. Zij etaleert overal en voortdurend haar luxe en presenteert deze als levensideaal. Zij trekt met manipulaties en verlokkingen de kleinere beleggers naar de beurzen en besteelt deze. Zij koopt kranten op en beïnvloedt andere media om financiële geruchten te verspreiden, dagelijks de beursstanden als koele, objectieve en eerlijk tot stand gekomen cijfers te presenteren, en anderen mee te slepen in de door haar gecreëerde geldkoorts.

Voor de rijkste speculanten betekent spelen op de beurzen de grote slag slaan en concurrenten ruïneren, waarbij de rest van de beleggers wordt meegesleurd in het verlies. Soms verliezen ze ook zelf aanzienlijke hoeveelheden kapitaal, maar hun bezit is zo gigantisch dat zij van de grote verliezen nauwelijks iets merken. Bovendien kunnen zij deze verliezen in korte tijd met winsten uit nieuwe speculaties compenseren.

De grote speculanten beschikken voor hun speculaties over de snelste computersystemen en informatiebronnen, zij handelen met voorkennis en veroorzaken met hun manipulaties zelf de koersschommelingen, waardoor zij in één dag enorme kapitalen kunnen winnen. De rijke belegger koopt op grote schaal aandelen wanneer de prijs laag is, speculeert met opkopen en doorverkopen van grote hoeveelheden aandelen van zijn eigen firma's, en drijft hiermee de prijs van het aandeel omhoog. Met dit

soort trucs zweept hij de koersen van beursgenoteerde aandelen op tot ongekeende hoogten; sommige beursproducten leveren hem binnen enkele jaren de vijfhonderdvoudige waarde op.

Zodra de waarde van zijn aandelen het veelvoudige van de aanschafprijs hebben bereikt, dumpst hij deze, waarna de prijs van het aandeel instort. Hij incasseert het geld van de andere kopers die hij met zijn prijsopdrijvingen heeft aangezet tot aankoop, en laat hen achter met de verliezen, waarmee hij het spel op de financiële markten tot een van de grootste vormen van legale roof maakt. Een typisch voorbeeld van deze criminele praktijk zijn de beursspeculaties van Nina Brink. Met een list verkocht zij waardeloze aandelen voor 3 miljard euro. Zij liet zich daarna onderscheiden tot zakenvrouw van het jaar. De criminele onderwereld waarmee de beursspeculant verweven is, kan op de beurs haar zwart geld ongecontroleerd witwassen.

Met de kunstmatige renteverhogingen-en verlagingen lokt de rijke elite houders van spaar- en pensioengelden naar de financiële beurzen, en gebruikt dit geld samen met het geld dat zij via haar banken bijna gratis kan lenen, voor de financiering van grote bedrijfsovernames en beursmanipulaties. Zodra de banken onder deze leningen bezwijken, schakelt de rijke elite politici van de nationale staten in om de bankschulden om te dopen tot staatsschulden en hiervoor de burgers verantwoordelijk te maken en te laten betalen. Een voorbeeld van deze manipulatie zijn de honderden miljarden aan schulden waarmee de rijken met hulp van de politiek de Griekse en Europese bevolking hebben opgezadeld. De gelden die de Europese landen zogenaamd aan Griekenland betalen als hulp voor het aflossen van haar schulden (nu al 350 miljard euro op 7 miljoen inwoners!), verdwijnen rechtstreeks naar de bankrekeningen van de rijken in Zwitserland en andere belastingparadijzen.

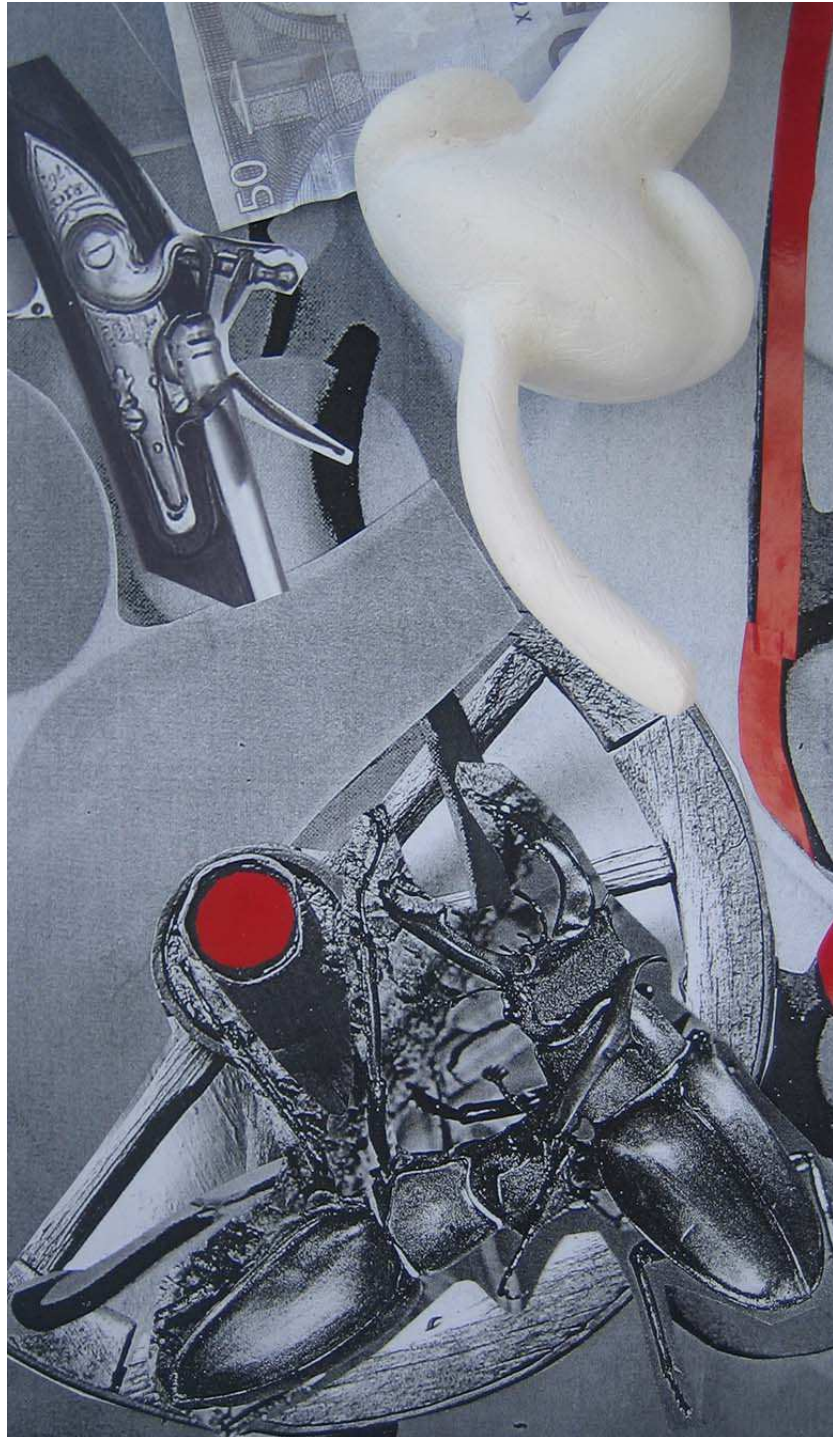
Vanwege de hun opgedrongen hoge staatsschulden zien de nationale staten zich gedwongen publieke bedrij-

ven en bezittingen in de uitverkoop te doen, waardoor zij een groot deel van hun inkomstenbronnen kwijtraken en nog afhankelijker worden van de gelden en beslissingen van de rijke elite. Zodra de geprivatiseerde publieke bedrijven door de elite beladen zijn met nieuwe schulden en hieronder dreigen te bezwijken, worden deze weer genationaliseerd. Typische voorbeelden hiervan zijn de bank ABN Amro en het grootste verzekeringsconcern ter wereld, AIG.

De rijken verdienen fortuinen aan hun beursmanipulaties, aan grote leningen die zij van de banken incasseren waarvan zij zelf grootaandeelhouder zijn, aan bedrijfsinvesteringen en overnames, en aan de door hen gemaakte schulden, waarvoor de nationale staten (de bevolking) borg staan en betalen. Deze verschuldigde staten sluiten bij de banken van de rijken leningen af om de door de rijken gemaakte schulden aan diezelfde rijken via hun banken terug te kunnen betalen. Het van de bevolking afgenomen geld moet diezelfde bevolking meerdere keren terugbetalen! Gelegaliseerde zwendel, waarvan de rijke elite zich in de geschiedenis regelmatig heeft bediend. Het enige verschil is dat de bedragen steeds groter worden.

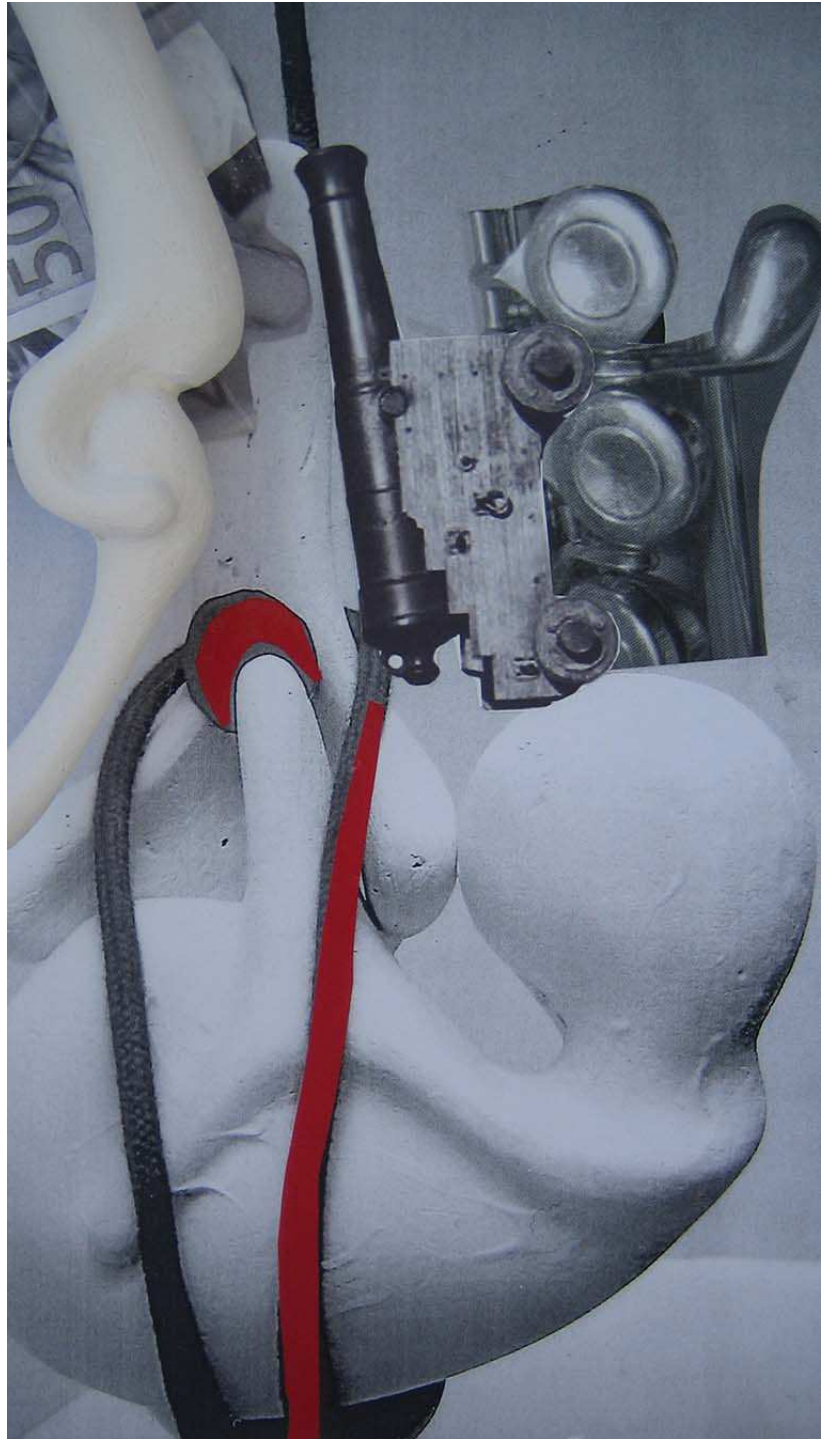
De schuldenberg, faillissementen van banken en bedrijven, en snel oplopende staatsschulden die de elite zelf produceert, stellen de politici van de nationale staten voor als economische crisis. In werkelijkheid zijn economische crises perioden waarin de rijken met behulp van politici de wetten zodanig versoepelen dat zij nog meer kapitaal bij andere burgers kunnen wegtrekken. De beurs is de plek waar de rijke ongelimiteerd de door burgers opgebrachte gelden incasseert en vergokt, in plaats van deze productief te investeren voor de welvaart van iedereen. De rijken en de politici weten precies wat ze veroorzaken met de beursschommelingen, hun manipulaties en hun wetten, zij vormen samen een crimineel verbond. De rijke elite heeft slechts één drijfveer: haar concurrenten uitschakelen en zo snel mogelijk nog rijker en nog mach-

tiger worden. Voor haar rijkdom is *the sky the limit*, en zij heeft er alles voor over om dit doel bereiken. Haar interesseert de ellende niet die zij voor anderen teweegbrengt, zij minacht de mensen die zij bedriegt en geeft de slachtoffers de schuld van haar eigen bedrog. Zij geniet van haar macht, manipuleert alles en iedereen om haar doelen te bereiken, dicteert politici de wetten, zorgt ervoor dat controleurs worden omgekocht of vervangen door 'zelfcontrole', scheidt belastingparadijzen waar zij haar fortuin naartoe sluist en heeft met haar manipulaties de wereldbevolking en de politiek in haar greep.

De elite stelt de economische en financiële markten voor als ondoorgrondelijke, complexe systemen waarin af en toe plotseling zogenaamde fricties en bubbels optreden, die vanzelf tot hun natuurlijk evenwicht terugkeren als deze markten zich vrij, zonder overheidsbemoeienis, kunnen bewegen. Door haar eigenbelang te volgen, zo schreef de econoom Adam Smith, draagt de mens dankzij de onzichtbare hand die de vrije markt in goede banen leidt, onbewust meer bij tot het algemeen belang dan wanneer hij dit algemeen belang bewust stuurt. Adam Smith verwoordt hiermee het ideaal van de rijken, die niet gehinderd willen worden door overheden.

Financiële en economische crises zijn volgens de elite onvoorspelbaar vanwege de complexiteit van de markten en de psychologische onberekenbaarheid van beleggers en consumenten. Vertrouwen, zegt zij, is de spil waar de economie om draait: zonder vertrouwen geen economische groei. De elite verzint de term consumentenvertrouwen als statistische maat om groei en neergang te verklaren. Het gaat volgens haar voorspoedig met de economie als de bevolking de hand niet op de knip houdt en niet bang is om haar geld te laten rollen. Maar de bevolking heeft slechts het geld dat de rijke haar 'geeft' in ruil voor moeizame arbeid, zogeheten loon. De rijke zorgt ervoor dat wat hij de arbeider als loon uitbetaalt veel minder is dan wat de arbeider hem als productiekraft oplevert, en dat hij ook dat weinige weer terug-

krijgt. Want de arbeider is voor de koop van producten voor zijn levensonderhoud aangewezen op de producten van firma's die eigendom zijn van de rijken. De bevolking kan geen fortuinen laten rollen die zij niet heeft, en krijgt voor haar arbeid niet de miljoenen en miljarden aan kredieten die de rijken ontvangen met hun manipulaties en andere criminele handelingen.

De elite, 5 procent van de wereldbevolking, bezit 95 procent van de eigendommen, en van deze 5 procent heeft de rijkste 1 procent het overgrote deel in haar bezit. De 5 procent aan waarde die overblijft voor 95 procent van de wereldbevolking, is veel te weinig om hiermee crises te veroorzaken en te verhinderen. De rijkdom van de vroegere farao's, koningen en keizers verbleekt bij wat de allerrijksten tegenwoordig bezitten, omdat de productie, die vroeger gebaseerd was op hand- en paardenkracht, nu overwegend machinaal en automatisch gebeurt, en de wereldbevolking van enkele miljoenen uitgegroeid is tot meer dan 7 miljard mensen. Aan miljarden mensen is veel meer winst te behalen dan aan enkele miljoenen. Vroeger etaleerden de rijken hun rijkdom voor het volk, zij pronkten met hun paleizen, tempels, kerken, hoven, feesten en oorlogsbuit. De huidige rijken bezitten zoveel, dat zij alles doen om voor de openbaarheid verborgen te houden wat en hoeveel zij bezitten, om ontevredenheid en onrust te voorkomen. Volgens de media heeft de rijkste man ter wereld een vermogen van omstreeks 60 miljard euro, maar in werkelijkheid is zijn vermogen een veelvoud hiervan, want hij beschikt samen met de andere rijksten over 95 van de waarde van alle goederen en aandelen die in de wereld in omloop zijn, en deze waarde wordt geschat op meer dan 300.000 miljard euro.

De elite weet dat het kaartenhuis van hoge beurskoersen ineenzakt zodra groepen van grote aandeelhouders hun aandelen willen verzilveren. Maar beursspeculaties en manipulaties zijn voor haar een snelle manier om leningen, vermogens, spaargelden, pensioenvoorzieningen en vruchten van arbeid naar zich toe te trekken. De elite

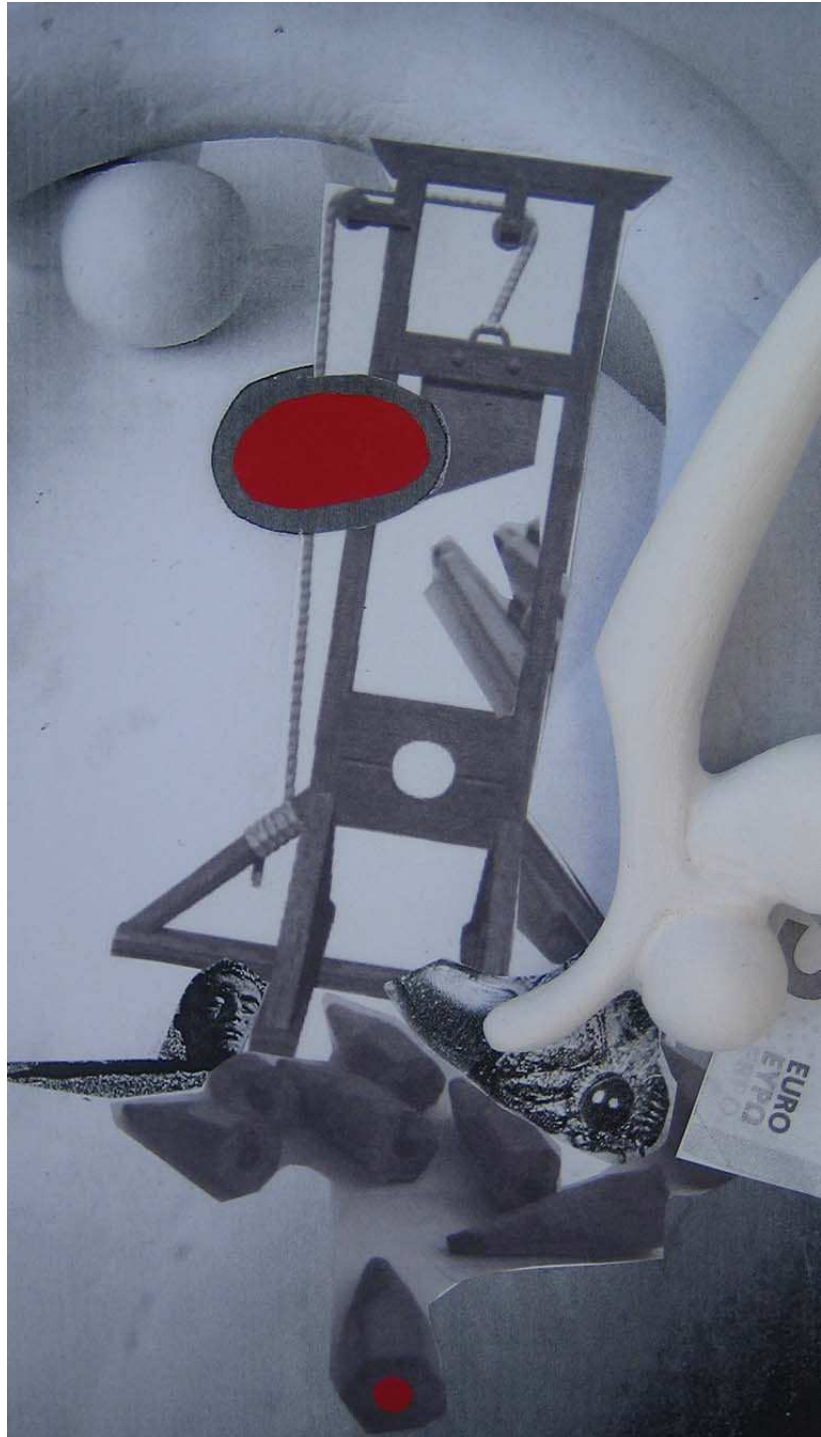

die als overwinnaar uit het speculatiegevecht komt, weet dat door stilstand van de productie de waarde van haar kapitaal ineens stort, omdat de waarde van geld en goederen ontstaat en in stand wordt gehouden door productief ingezette arbeidskracht. Maar terugval van de productie laat de elite onverschillig, voor zichzelf vindt zij altijd wegen om haar kapitaal op een snelle manier in omloop te houden.

Zodra de rijke speculatiegolven tot hoogtepunten heeft opgezweept, zijn handel in waardeloze geldproducten (derivaten) uiteen dreigt te spatten, hij de bevolking van het grootste deel van haar koopkracht en bezittingen heeft beroofd, en hij niet meer bereid is te investeren in een onzekere productieve sector, verheft hij het aantal en de omvang van conflicten tussen volkeren en staten. Tijdens conflicten en oorlogen kan zijn kapitaal in de oorlogsindustrie tot nieuwe hoogten groeien, wordt de aandacht afgeleid van zijn frauduleuze handelen op de financiële markten, en hoeven oude schulden niet te worden vereffend. Voor hem zijn de volkeren die hij slachtoffer maakt van de door hem gecreëerde conflicten, pionnen in zijn winstgevende oorlogsspel.

In de media maakt de elite onderscheid tussen de reële economie, waarmee zij de productie bedoelt, én de beurzen en het geld, die zij virtuele economie noemt. De enorme kapitalen waarvan zij de rest van de mensen heeft beroofd, stelt zij voor als virtueel geld dat tijdens 'crises' verdampt, in rook opgaat, verdwijnt. Volgens bankier Rothschild verdwijnt geld niet, maar belandt in anderen's zakken.

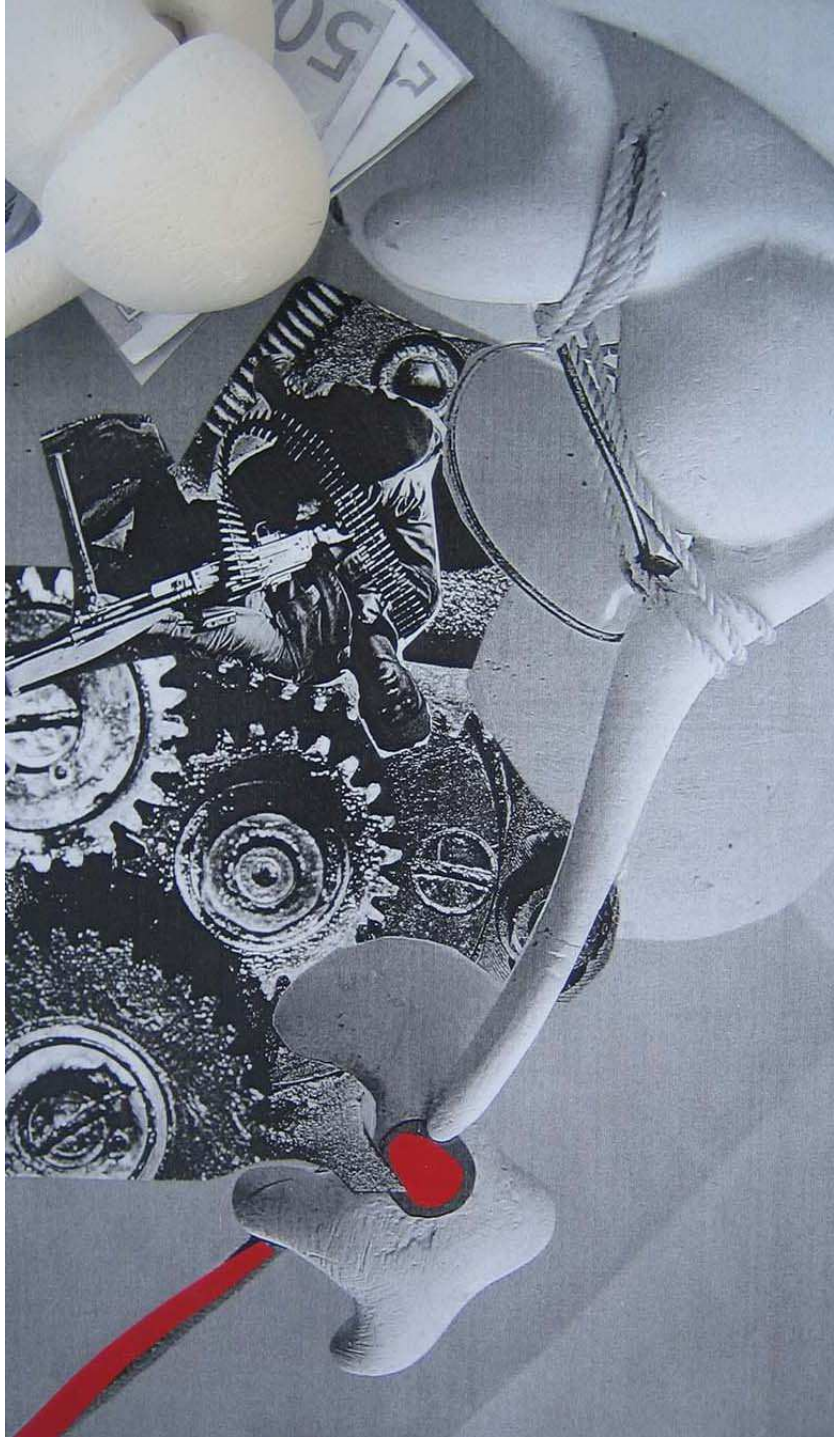
De slachtoffers van economische crises, de burgers, maakt de elite tot schuldigen, door te doen alsof zij het geld zouden hebben verkwanseld door boven hun stand te leven. Crises, zegt zij, zijn een waarschuwing, een teken dat de noodzaak is aangebroken van inkeer en gezonde matiging, van 'de broekriem aanhalen'. Zij spoort de getroffen burgers aan solidair te zijn en in te stemmen de internationale schulden te dragen en eerlijk te verdelen. De

slachtoffers mogen niet uitzoeken door wie en hoe de schulden zijn veroorzaakt. Zij worden aangespoord een nieuwe toekomst op te bouwen en nog harder te werken. De constante propaganda is zo geraffineerd, dat de be-rooide en met schulden beladen bevolking zich machte-loos voelt over het verlies van haar banen, huizen, pensi-oenen en existentie, en zichzelf hiervan de schuld geeft. Zij schaamt zich voor haar werkloosheid, voelt zich nutte-loos, minderwaardig en zonder perspectief. Zij wordt niet alleen beroofd van haar materiële existentie en toe-komstperspectief, maar ook van haar zelfvertrouwen en zelfrespect. Ondanks dat blijft de bevolking, vergiftigd door de propaganda, zelf streven naar rijkdom en blijft zij ontzag en bewondering houden voor de rijken die haar van alles hebben beroofd.

De elite maakt geld tot een magische kracht, het meest begeerlijke voorwerp, zij verheft geldelijke rijkdom tot hoogste levensdoel. In haar propaganda ontkoppelt zij geld van datgene waar geld haar waarde aan ontleent en wat haar waarde in stand houdt, de arbeidskracht en productiviteit van de wereldbevolking. Zij doet alsof het geld dat zij vergaart door anderen ervan te beroven, haar eigen verdienste is. Rijk zijn, zegt zij, is een kwestie van wil en je hersenen gebruiken; wie arm is, is dit door eigen luiheid en domheid.

Niemand van de autoriteiten stelt tijdens zogenaamde economische crises in de openbaarheid de vraag hoe het kan gebeuren dat miljoenen mensen van hun exis-tentie beroofd worden, en waarnaartoe de grote hoe-veelheden 'verdamp't' geld zijn verdwenen. De wet schrijft voor dat een schuldenaar verantwoordelijk is voor de door hem aangegane schuld, en dat hij de plicht heeft zijn schuld af te lossen bij zijn schuldeisers. Komt de schuldenaar zijn plicht niet na, dan behoort hij volgens de wet te worden aangeklaagd, wordt hij veroordeeld door de rechter en legt deze hem een passende straf op. Maar deze wet wordt zelden toegepast op de rijkste elite, zij is

boven de wet verheven en heeft rechters en politici die de wet ook op haar willen toepassen in haar macht. Burgers worden voor het maken van schulden veroordeeld en gestraft, de rijken krijgen via speciale wetten geld toe. Voor stelen en manipulatie belanden zij zelden in de gevangenis. Zij weten precies wat voor gruwelijkheden hun manipulaties teweegbrengen, maar in hun dure huizen (paleizen), en achter computerschermen ruiken en zien ze het verderf niet. Geld stinkt nauwelijks, en de elektronische aandelen en andere beursproducten van tegenwoordig nog minder.

Om de indruk te wekken dat de overheid het belang van de bevolking vertegenwoordigt, laten de rijken tijdens grote crises af en toe een onderzoekscommissie instellen met de opdracht de oorzaken op te sporen en zogenaamd daders ter verantwoording te roepen. In sommige landen wordt voor de vorm incidenteel een speculant voor de rechter gedaagd, zoals gebeurde met de investeerder Bernard Madoff. Madoff wist dat hij opzettelijk bedrog pleegde, toen hij kapitaal van beleggers verduisterde en het door nieuwe beleggers ingelegde geld als rente uitkeerde aan oude beleggers. De inleggers konden vermoeden dat zij meededen aan zwendel, omdat zij decennialang aanhoudend bovengemiddelde rentes ontvingen. Ook de autoriteiten waren via herhaaldelijke waarschuwingen op de hoogte gesteld van deze oplichterij, maar kwamen pas in actie toen de piramide uiteen begon te vallen. De veroordeling van Madoff tot honderdenvijftig jaar gevangenisstraf diende om sluiting van dit dossier af te kopen, ondanks protesten van de slachtoffers, die wilden dat verder onderzocht werd waar het verdwenen geld is gebleven. Sindsdien is niets gedaan om dit soort praktijken te verbieden, integendeel, voor de elite zijn de mogelijkheden om te kunnen roven en stelen wettelijk verruimd.

De zaak Madoff is een druppel op de gloeiende plaat, de beurzen kennen sinds hun ontstaan talloze piramidespelen. En steeds weer organiseren de rijken deze vorm

van bedrog, en beroven hiermee nieuwe kleine beleggers en goedgebouwde spaarders, die vertrouwen op valse voorlichting en adviezen van 'deskundigen'. De superrijken die dit spel laten organiseren, blijven onzichtbaar op de achtergrond. Zij die in hun opdracht het spel spelen, die hun gelden beheren en ermee speculeren, lijken net als elke andere belegger volgens de regels van het spel te spelen. En zij weten dat zolang niemand waagt hun manipulaties achter de schermen te onderzoeken, hierover niets gevonden zal worden. De veroordeling van Madoff is een uitzonderlijk geval. Meestal worden de rijken die grote hoeveelheden geld hebben verduisterd, gestolen, niet vervolgd, ook al is bekend hoe zij dit hebben gedaan. Zo wordt voorkomen dat openbaar wordt hoe het systeem van gelegaliseerde diefstal werkt.

Dubieuze zaken

De samenleving brengt verschillende rollen voort, posities, instituties. Tijdens de Antieken waren de twee belangrijkste groepen, slaven en vrije burgers, strikt gescheiden. Tijdens het feodalisme was dit het geval met lijfeigenen en adel en later, tot op heden, met arbeiders en rijke elite. De mensen worden gedwongen onderdeel te zijn van deze onderscheiden groepen, doordat de maatschappij zo georganiseerd is. Net zoals er bij de koning een opvolger komt wanneer hij is overleden, zo komen er steeds nieuwe armen en rijken. Dit zijn twee rollen, instituties, die ontstaan door overheersing en onderdrukking. Als de maatschappij zich in een andere richting ontwikkelt, zullen deze twee rollen verdwijnen, zoals in ettelijke landen is gebeurd met het koningschap, dat daarvoor beschouwd was als een eeuwigdurende, natuurlijk institutie. Tegenwoordig wordt beweerd dat de wereld voor altijd zal bestaan uit rijken en armen. Dat deze rollen en instituties schadelijk zijn voor het bestaan van de mensheid is overduidelijk te zien aan de gevolgen van verschillende activiteiten van de rijken. Om hun rijkdommen te be-

schermen hebben zij de bewapening zo ver opgevoerd dat het hele leven op aarde meerdere malen met deze wapens vernietigd kan worden. Dit feit toont aan dat niet alleen de armen maar ook de rijken gevaar lopen: hun bestaan wordt gezamenlijk met dat van de hele mensheid bedreigd, want met deze atoomwapens worden ook zij uitgeroeid. Dit is de absurditeit van hun rol. Een soortgelijke absurditeit wordt vanwege winstbejag eveneens op andere terreinen doorgevoerd. Om een hogere voedselproductie te bereiken, worden gigantische hoeveelheden gif gebruikt, die net als de massaproductie van industriële goederen het hele milieu verontreinigen. Hierdoor wordt het klimaat aangetast, en het voortbestaan van al het leven op aarde. Het lijkt erop dat de rijken dit niet interesseert. Maar eerder is het de rol waar zij inzitten, die deze absurditeit afdwingt. De rol van de rijke kent geen logica, heeft geen hersenen, geen gevoel, geen medeleven of wat voor moraal dan ook. Hier gaat het om macht, bezit en vernietiging. De rijke die deze rol niet speelt wordt onder de voet gelopen door de andere rijke.

Het streven naar winst verziekt alles, ook activiteiten die de gezondheid zouden moeten dienen, zoals sport. De Olympische Spelen, die begonnen als een non-profit instelling ter bevordering van saamhorigheid en het gezonde leven, zijn verworpen tot een miljarden business met drugs, corruptie en uitsluiting van amateurs. Drugs zijn tot in alle lagen van de samenleving doorgedrongen. De armere bevolkingsgroepen worden volgestopt met schadelijke medicijnen, zodat zij en het systeem kunnen functioneren, werken.

De efficiëntie van winsten behalen wordt op alle terreinen gemaximaliseerd. Nobelprijzen (boemboemprijzen, het geld voor deze prijzen is verdiend met de verkoop van explosieven) worden verleend aan onder anderen wetenschappers die spel- en andere theorieën ontwikkelen waarmee te berekenen is waar en wanneer op de wereld oorlogen en hongersnoden uit zullen breken. Zeer nuttig

voor de rijken, die hieruit kunnen afleiden waar met hun investeringen de hoogste winsten te behalen zijn. Ook al zit de rijke net als de arme binnen het systeem in een rol, dit pleit hem en zijn groep niet vrij van de verantwoording voor zijn criminele beslissingen en investeringen. Het systeem zorgt ervoor dat hij niet ter verantwoording wordt geroepen, maar als persoon blijven hij en zijn groep verantwoordelijk voor zijn misdaden. Tijdens de Franse en Russische revoluties zijn veel rijken ter verantwoording geroepen en terechtgesteld, maar daarna kwamen andere rijken. Na de financiële en economische crisis in 2008 riep de bevolking dat de plaats van de verantwoordelijke rijken de gevangenis is, maar er gebeurde niets. Zij zijn niet ter verantwoording geroepen en hebben sindsdien hun investeringen in de vernietiging van milieu en mens verder opgevoerd.

Om haar deals te realiseren houdt de elite een uitgebreid, hiërarchisch georganiseerd apparaat in stand: leger, politie, justitie, veiligheidsdiensten, politiek, ambtenaren, bestuurders, managers en chefs. De uitvoerders die zich direct onder de rijkste elite bevinden, bindt zij aan zich met hoge bonussen, banen, luxueuze uitstapjes, cadeaus, et cetera. Om van genoeg uitvoerders verzekerd te blijven, laat zij steeds nieuwe generatie uitvoerders opvoeden, onderwijzen en een moraal eigen maken die haar belangen dient. De mensen wordt geleerd dat autoriteiten er zijn voor de bevolking, dat zij deze kunnen vertrouwen en als onfeilbaar beschouwen. Wie afwijkt van de door de autoriteit opgelegde norm, wordt als zonderling afgeschilderd en zwart gemaakt. Deze sociale programmering is zo effectief en het vertrouwen van de bevolking hierin zo groot, dat zij liever haar zelfstandigheid van denken opgeeft en haar geweten uitschakelt, dan toe te geven dat de autoriteit kan bedriegen en bedriegt, en niet de bevolking dient.

Met wetten, de belangrijkste middelen om haar doelen te realiseren, dekt de elite haar beslissingen af. Zij beweert over de totstandkoming van wetten: het parlement

bestaat uit vertegenwoordigers van het volk, het volk heeft het recht haar vertegenwoordigers vrij te kiezen, de volksvertegenwoordigers maken de wetten, dus de wetten en alles wat hieruit voortvloeit drukken de wil van het volk uit. In werkelijkheid bezit de rijke elite met haar rijkdom de macht, het recht en het politieke systeem. Ook dat wat zij democratie noemt is voor haar een middel om haar eigen belangen door te zetten. Voor haar is het een spel om te bedenken hoe de politiek het beste te manipuleren is. Zij haalt het maximale uit dit spel, en weet dat zij altijd als overwinnaar eindigt.

De wetten die de rijke elite via lobbyisten en adviseurs aan politici en ambtenaren dicteert, zijn ingericht om haar particulier eigendom en vermogen zo weinig mogelijk te belasten en zo veel mogelijk aan het oog te onttrekken. Op de lonen rust een zware belastingheffing, vermogen en winst worden nauwelijks belast, terwijl de totale waarde van de looninkomsten maar een fractie is van de waarde van vermogens en winsten. Sinds de ineenstorting van 'communistisch' Oost-Europa dalen de winst- en vermogensbelastingen, en zijn multinationale firma's dankzij een netwerk van (inter)nationale wetten en financiële constructies vrijgesteld van belastingplicht. Het ziet ernaar uit dat angst voor het communisme de hebzucht nog enigszins in toom hield.

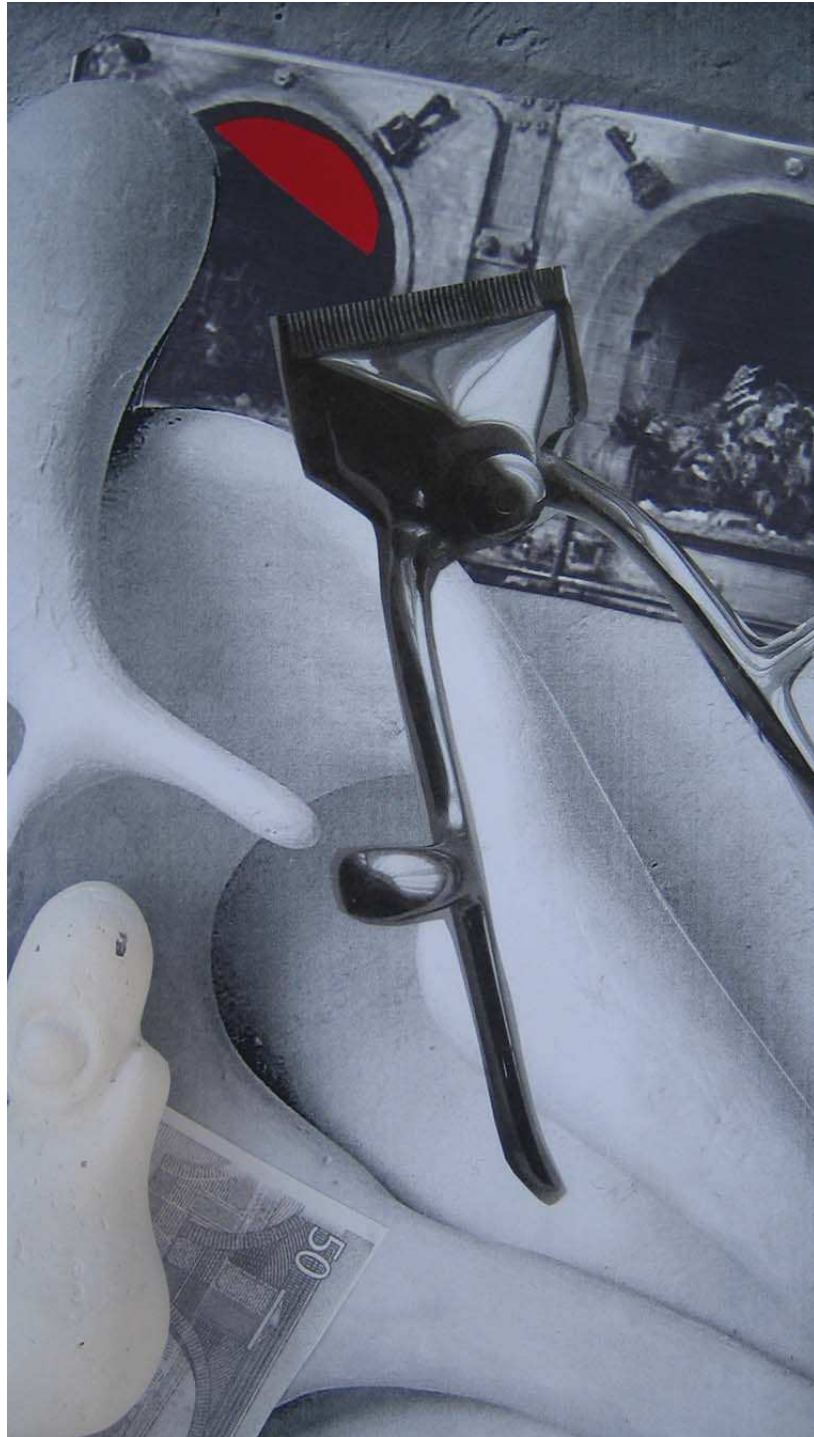
Over burgerinitiatieven tegen steeds extremer wordende bezitsverschillen wordt een golf van publiciteit uitgestort, waarin gewaarschuwd wordt voor vlucht van kapitaal en capabele bestuurders, en voor het gevaar van chaos. Dit soort stemmingmakerij bracht een meerderheid van de Zwitserse bevolking ertoe in een volksreferendum nee te stemmen tegen het voorstel om wettelijk slechts een maximaal verschil tussen de beloning van topbestuurders en het minimumloon toe te laten van 1:12. Met dit voorstel wilden de initiatiefnemers een halt toeroepen aan de huidige beloningsverschillen, die kunnen oplopen tot het duizendvoudige. Bang gemaakt, stemden de burgers tegen hun eigen belang, en beseften zij niet dat topbe-

stuurders vervangbaar zijn en de bevolking niets heeft aan kapitaal waarover zij niet zelf kan beschikken. Klokkenluiders die Zwitserse bankgegevens van Duitse multimiljonaire belastingontduikers overhandigen aan de Duitse overheid, lopen gevaar zelf veroordeeld te worden door deze overheid, wegens het prijsgeven van geheime informatie. Criminaliteit van de rijken wordt geheim gehouden, van dit soort belastingontduikers wordt nauwelijks iemand veroordeeld. Een van de weinige uitzonderingen vormt Uli Hoeness, voormalig voorzitter van voetbalclub Bayern München. Hij mocht zijn straf uitzitten in een luxe gevangenis, kreeg tussendoor verlof om naar huis te gaan en evenementen te bezoeken, en kwam vervroegd vrij. Duitse en Nederlandse belastingontduikers die zichzelf aangeven bij de overheid en alsnog hun achterstallige belastingschuld betalen, worden niet veroordeeld voor het strafbare feit dat zij hebben gepleegd.

Op papier presenteren de rijksten zich vaak als armoedzaaiers met lage inkomens die beneden de belastinggrens vallen, en als onvermogenden. Want hun vermogen brengen zij onder in anonieme aandelen, fictieve en naamloze vennootschappen, brievenbusfirma's en belastingparadijzen. Een Russische multimiljardair bijvoorbeeld, bezat bij zijn echtscheiding op papier slechts de helft van een vervallen datsja en een maandelijks inkomen van 800 euro.

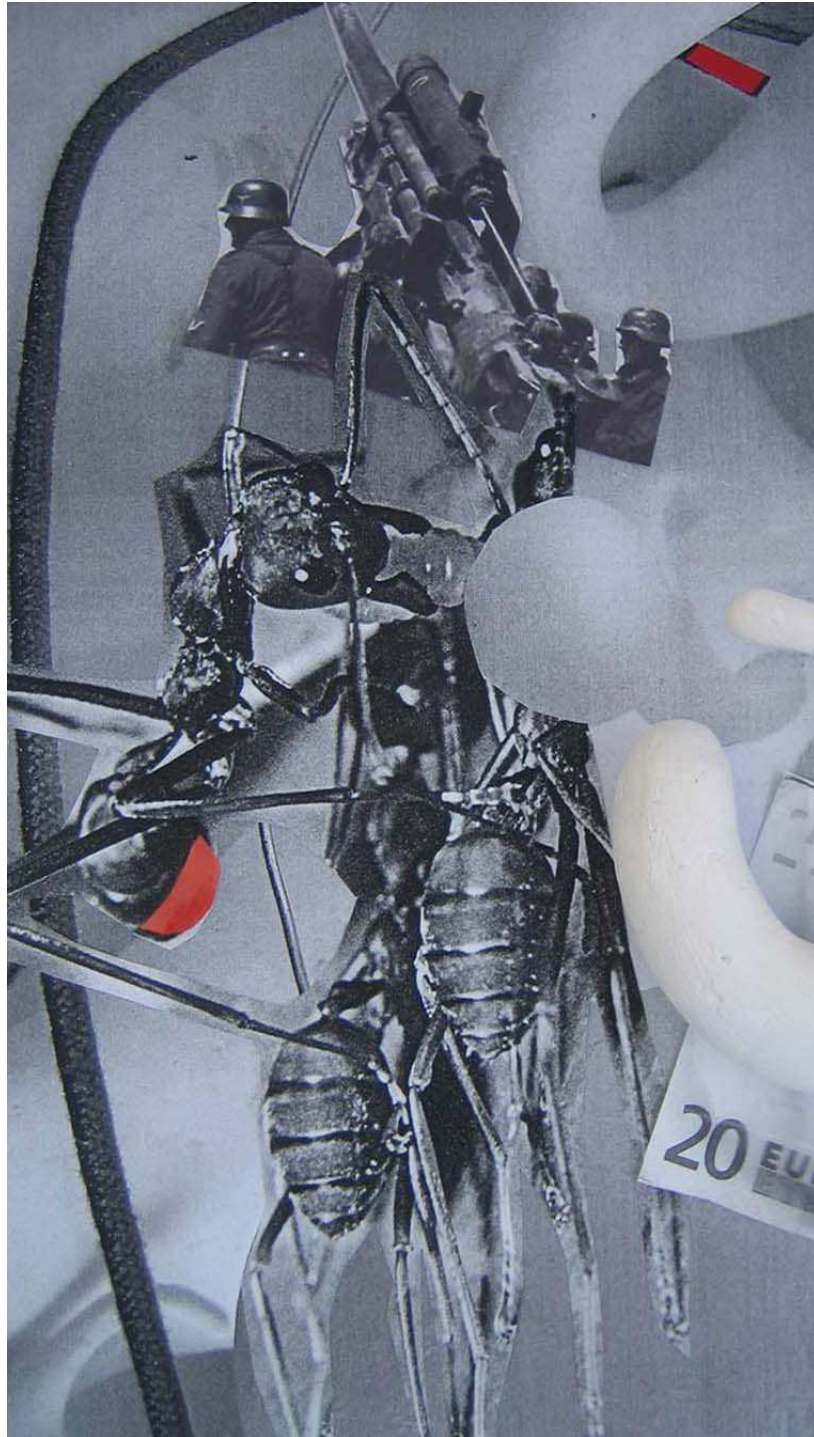
Als beloning voor investeringen, die haar hoe dan ook grote winsten opleveren, krijgt de rijkste elite geld toe in de vorm van overheidssubsidies,. Dit is een van de vele manieren waarop zij rechtstreeks toegang heeft tot overheidsgelden. Geïnterviewd over de belastingverlagingen op vermogen en het belastinggedrag van de rijken, antwoordde een Duitse minister dat de vermogende zo'n hoog moreel bewustzijn heeft, dat hij uit zichzelf betaalt wat hij de staatskas verschuldigd is. Een belastingexpert antwoordde dat hij zo'n onzin niet eerder had gehoord. Het zou voor het eerst in de geschiedenis zijn dat de groep die ervoor zorgt dat de plicht om belasting te

betalen alleen voor anderen geldt, vrijwillig belasting betaalt aan de staat.

De zeldzame keren dat de rijke elite in de openbaarheid treedt, laat zij zich presenteren als bedenker van belangrijke industriële vernieuwingen, als oorlogsstrateeg, mediaoprichter, filmproducent, kunstenaar, intellectueel, kortom als alles kunnende superheld in vergelijking waarmee hij de vaardigheden van anderen verbleken. In werkelijkheid kopen mensen zoals Bill Gates, Steve Fossett en Carlos Slim met hun geld de kennis en vernieuwingen die wetenschappers ontwikkelen. Hun vermogen komt meestal voort uit erfschap, beurspeculaties, overheids-subsidies en belastingvrijstellingen. Achter de schermen strekt hun macht zich uit tot in kringen van de rijkste zakenlui, de hoogste regeringsfunctionarissen, de onderwereld, geheime diensten, rechters, staatshoofden en politici. Tegenwoordig behoren in verschillende landen ook top-politici tot de rijkste elite, zoals J. F. Kennedy en G.W. Bush, voormalige presidenten van Amerika, en Donald Trump, kandidaat voor de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 2016.

De enkele rijken die zich in de openbaarheid vertonen laten zichzelf als weldoener vieren en eren met de liefdadigheidsfondsen, die zij oprichten om hun vermogens belastingvrij in onder te brengen. De liefdadigheidsprojecten die zij hiermee financieren en voorstellen als ontwikkelingshulp, dienen als dekmantel voor de wandaden van hun internationale firma's. Voor hun ontwikkelingsprojecten organiseren zij liefdadigheidsgala's waar zij hun giften en weldaden etaleren. Met grote mediashows doen zij een moreel beroep op de bevolking in de rijke delen van de wereld om ruimhartig aan hun fondsen te geven. Met deze gelden worden bij firma's waar zij zelf eigenaar van zijn hulpgoederen gekocht, vaak overschotten die langs deze weg gedumpt worden in getroffen gebieden. Hiermee concurreren zij de lokale economieën weg en maken zij de slachtoffers van zich afhankelijk. De rijke elite creëert wereldcampagnes tegen ernstige

ziekten, om medicijnen van haar eigen farmaceutische industrieën op zieke slachtoffers uit te testen en te verkopen, terwijl zij gratis ter beschikking gestelde werkzaamere geneesmiddelen uit de hulpprogramma's en uit de productie weert, zoals gebeurde met een malariavaccin en een geneesmiddel tegen aids.

Met de door hun firma's geproduceerde wapens laten de rijken in andere werelddelen de corrupte bovenlaag plantages, mijnen, oliebronnen en fabrieken beschermen waarvan zij het gebruiksrecht bezitten, en creëren zij conflicten en oorlogen, waardoor de vraag naar noodhulp verder stijgt en de lucratieve carrousel van liefdadigheidswerken draaiend wordt gehouden. Zij werpt zich op als barmhartige, onbaatzuchtige bestrijder van armoede en ziekten, maar maakt van de nood van anderen net als van alles een waar, waaraan zij veel geld verdient. Hetzelfde gebeurt nu met de vluchtelingen uit het Midden-Oosten: eerst hebben de rijken verschillende groepen bewapend, nu bombarderen zij deze groepen, en laten voor de burgerbevolking die uit deze gebieden massaal naar Europa vlucht, hulpprogramma's starten waar zij opnieuw miljarden aan verdienen.

Oorlogsmisdaden

De rijken hebben miljarden geïnvesteerd in de ontwikkeling van de atoombom. Twee atoombommen zijn gegooid op de Japanse burgerbevolking. Vele atoomtests volgden, met als gevolg sterke bestraling van de oceanen, afgelegen gebieden en de atmosfeer, tot in de verre toekomst. De bevolking van de Marshall-eilanden kan nu pas, na decennia van lijden onder de gevolgen van de atoomproeven, de atoommachten aanklagen.

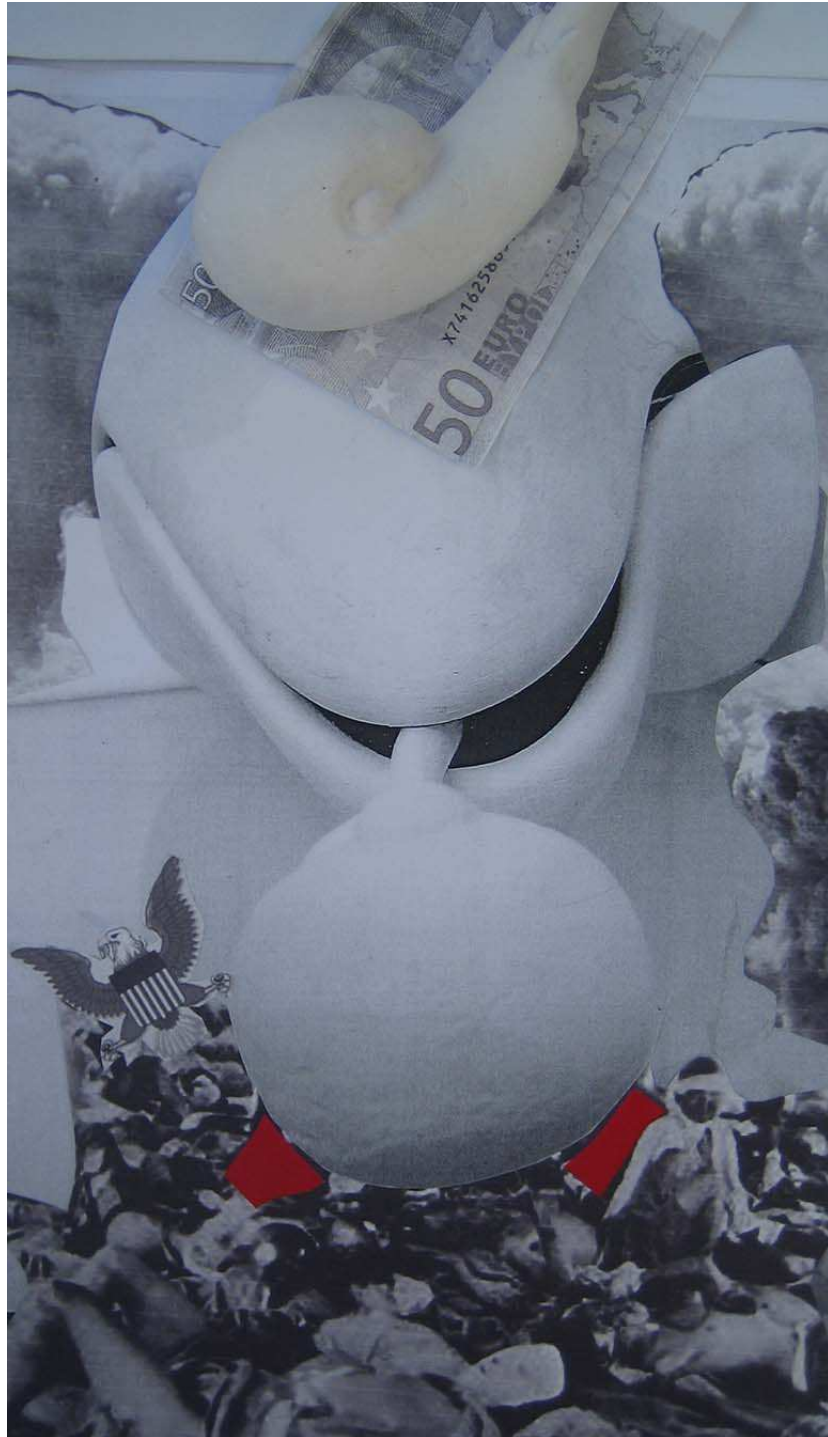
De elite heeft zoveel atoombommen geproduceerd, dat zij hiermee het menselijk leven op aarde veelvoudig kan vernietigen. Dat zij deze massavernietigingswapens tot nu toe tijdens oorlogen niet vaker heeft gebruikt, heeft niets te maken met humane motieven maar met berekening.

Radioactief bestraald gebied is onbewoonbaar en onbruikbaar gebied, dat de rijke behalve een verslagen vijand niets oplevert. Om meer profijt te halen uit zijn vernietigende oorlogen heeft hij neutronengranaten ontwikkeld, die voldoende straling bezitten om mensen te doden, maar niet krachtig genoeg zijn om gebieden voor duizenden jaren onbruikbaar te maken.

Hoewel de elite precies op de hoogte is van de gevaren en rampzalige gevolgen van nucleaire wapens en munitie, investeert zij verder in hun ontwikkeling, productie en tests. Zogenaamde 'vernietiging' van oude voorraden, constante ontwikkeling van modernere systemen en de creatie van oorlogshaarden houden de lucratieve wapenwedloop gaande. Met de ontwikkeling en productie van wapensystemen en de instandhouding van militaire apparaten is in de rijke landen gemiddeld 30 procent van de begroting gemoeid, in de arme landen is percentage nog veel hoger. Volgens de officiële cijfers ligt het aandeel van de begroting in de oorlogsindustrie beduidend lager, want ontwikkelingskosten voor wapens worden gerekend tot wetenschappelijk onderzoek, de bouw van wapens tot werktuigbouw, opleiden van militair personeel tot onderwijs, et cetera.

Oorlogsdreigingen en oorlogen zijn voor de rijke elite zeer winstgevend, en een ideaal middel om de aandacht af te leiden van problemen, oorzaken en effectieve oplossingen. Met oorlogen verhuult zij dat zij zelf de werkloosheid en armoede veroorzaakt, en dat deze problemen niet op te lossen zijn met oorlogen, maar wel met een andere verdeling en een ander gebruik van de beschikbare rijkdom, kennis en middelen. Met continue oorlogsdreiging houdt zij de bevolking op zo'n effectieve manier in angst, dat zij hierdoor niet alleen volgzaamheid oogst, maar ook geen moeite hoeft te doen om een geloofwaardige oorlogsaanleiding te presenteren. In de oudheid gebruikten de Griekse koningen het schaken van Agamemnons vrouw Helena door de Perzische koning Paris als reden om oorlog te voeren tegen Troje, in een tijd dat vrouwen

even rechteloos waren als slaven en alleen dienden voor de voortplanting. Volgens de overleveringen zouden de stemmen van aartsengel Michaël, die het jonge Franse meisje Jeanne d'Arc in haar hoofd hoorde, de Franse koning overtuigd hebben van haar adviezen, die beslissend waren voor zijn overwinning in de honderdjarige strijd tegen de Engelsen.

Aanleiding voor Napoleons inval in Rusland was volgens de officiële geschiedschrijving dat de Russische tsaar hem had beledigd, terwijl Rusland en Frankrijk tot dan toe innige banden hadden. Hitler verklaarde volgens de officiële lezing Polen de oorlog na een schietincident op Duitse soldaten, maar het waren de Duitsers zelf, verkleed in Poolse uniformen, die het bevel hadden gekregen de eigen manschappen dood te schieten. Amerika gebruikte de Japanse aanval op Pearl Harbour, van welke plannen zij ruim van tevoren op de hoogte was, om zich openlijk te mengen in de Tweede Wereldoorlog. Met China en haar communistische aartsvijand Rusland vormde Amerika een pact tegen Japan en Duitsland, dat zij niet lang na deze oorlog met de ongewijzigde militaire staf opnam in haar militaire bondgenootschap NAVO. Amerika gebruikte een door haarzelf gefingeerde aanval op één van haar schepen in de baai van Tonkin als startschot voor haar verwoestende oorlog in Vietnam, gericht tegen China en Rusland.

De elite beschikt via opvoeding en media over alle middelen om met list en bedrog de bevolking zover te krijgen steeds nieuwe oorlogen te steunen. De verklaring van de toenmalige minister van buitenlandse zaken van Amerika, James Baker, dat Joegoslavië één land moest blijven, was voor het Joegoslavische leger het startsein de afgescheiden republieken aan te vallen, en leidde tot de recente Balkanoorlog. Amerika, dat als enige natie atoombommen had geworpen, beschuldigde Irak van het bezit van massavernietigingswapens en van steun aan de terroristische groepering Al Qaida, die zij verantwoordelijk stelde voor de aanvallen op het Pentagon en het

Wereldhandelscentrum (TwinTowers) in New York. De tijdens de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties getoonde foto's die de aanwezigheid van massavernietigingswapens moesten bewijzen, waren door de Amerikaanse overheid zelf in elkaar gemonteerd, zoals zij later moest toegeven. Van de plannen om de TwinTowers aan te vallen waren de veiligheidsdiensten ruim van tevoren op de hoogte. De directeur van de CIA moest hierom aftreden. De Amerikaanse kunstenaar Lombardi, die de connecties tussen personen uit de Amerikaanse oorlogsindustrie, politici en grote aandeelhouders van firma's in Amerika en Saoedi-Arabië onderzocht en in zijn kunstwerken grafisch weergaf, werd onder mysterieuze omstandigheden dood in zijn atelier aangetroffen.

Rusland stuurde onherkenbaar vermomde paramilitaire troepen en materieel naar het Oekraïense grondgebied Krim, en deed voor de camera's van de wereldpers voorkomen alsof plaatselijke Russische opstandelingen de Krim hadden bezet. En zo annexeerde Rusland de Krim voor de ogen van de hele wereld. Binnen enkele weken maakte zij de Krim onderdeel van de Russische Federatie, in strijd met de door haar geratificeerde internationale verdragen. De Europese Unie en Amerika lieten dit toe om de zakenrelaties tussen hun elite en de Russische oligarchen niet te verstoren.

Honderden miljoenen soldaten heeft de rijke elite op de slagvelden de dood ingestuurd, en steeds spiegelt zij de mensen voor niet te vechten voor de geldzucht van de rijken, maar voor volk en vaderland. Zij stelt de door haar zelf gecreëerde vijand voor als het kwaad dat het volk moet bestrijden om er niet door overrompeld te worden. Met haar propaganda en ophitsing krijgt zij hordes op de been die zich vrijwillig melden, omdat hen is bijgebracht dat een eerbaar burger in nood bereidt moet zijn volk en vaderland te dienen, en het kostbaarste op te offeren dat hij bezit, zijn leven. Burgers worden zo effectief gemanipuleerd, dat zij met trots het gevecht ingaan, en dat zij die niet mee kunnen doen zich laf en schuldig voelen. Natio-

nalistische leuzen en shows waarin voorbeeldige soldaten optreden, sporen de bevolking aan massaal gedrukte staatsobligaties te kopen, die na afloop van de oorlog niets meer waard zijn, omdat het geld dat hiervoor betaald is door de rijken is ingepikt.

Voor hun oorlogen gebruiken de rijken de arbeid, het bloed en het leven van de bevolking, en met haar spaargeld en bezittingen laten zij haar eigen ondergang financieren. Op de slagvelden hebben de soldaten de keuze tussen de kogel van de vijand, of die van de eigen partij, als zij de verschrikkingen proberen te ontvluchten. Vele overlevenden worden gedreven tot zelfmoord, omdat zij niet langer kunnen leven met de vreselijke oorlogsherinneringen waartoe zij levenslang veroordeeld blijven.

Toen de wapens krachtiger waren geworden dan de troepen naar elkaar toe konden bewegen, pasten de oorlogstactieken zich aan en werden miljoenen soldaten ertoe veroordeeld opeengepakt in loopgraven elkaar af te slachten met kogels, granaten, vlammenwerpers en gifgas. De rijke elite geeft militaire strategen de opdracht de aanvallen in detail te plannen, laat dwangarbeiders en burgers als vee creperen en geeft bevel gebouwen en miljoenen soldaten en burgers kapot te schieten. Tegelijkertijd zet zij met de winsten die dit haar oplevert zonder enige schaamte haar luxueuze leven nog overdadiger voort op veilig terrein.

Zij kent geen voor- en tegenstanders, goeden en slechten; vriend en vijand zijn haar eigen creaties, haar firma's leveren aan alle partijen. Zij geeft opdracht de gevechten te verheiligen en het strijdtoneel uit te breiden, want hoe heviger deze zijn en hoe langer deze duren, hoe meer kogels, wapens, granaten, tanks, gifgas, voertuigen en vliegtuigen haar fabrieken kunnen produceren. Het aantal door de Duitsers tijdens de Eerste Wereldoorlog afgeschoten granaten bijvoorbeeld, wordt geschat op 275 miljoen, terwijl de Britten in één slag, de slag bij Somme, 1.500.000 granaten afvuurden. De rijke ziet de soldaat als een optelsom van winst en verlies, en berekent hoeveel

hij de overheden in rekening kan brengen voor zijn voedsel, uitrusting en wapens, hoe lang de gemiddelde levensduur van een soldaat moet zijn om er maximaal profijt uit te halen, en hoe, waar en wanneer zij het efficiëntst honderdduizenden soldaten de dood in kan sturen.

Bij de slag om Waterloo liet de elite 70.000 soldaten afslachten, voor de strategisch volkomen zinloze slag bij Stalingrad offerde zij 250.000 burgers en soldaten op, tijdens de veelvuldig geroemde D-day verloren meer dan 17.000 soldaten op één dag hun leven. En de rijke kijkt verder vooruit dan de slagvelden: hoe meer steden hij laat verwoesten hoe meer hij kan verdienen aan de wederopbouw. Want alle bruggen, wegen en gebouwen die met moeizame arbeid zijn gemaakt, en die de elite met haar wapens in een mum van tijd laat vernietigen, worden door haar eigen firma's herbouwd met de arbeidskracht van hen die de verschrikkingen en ontberingen van de oorlog hebben overleefd.

Naarmate de vernietigingskracht van de wapens en de efficiëntie van de organisatie groeien, groeit het aantal dodelijke slachtoffers, dat in de Tweede Wereldoorlog oploopt tot naar schatting 70 miljoen mensen. Met elkaar verweven internationale firma's zoals Thyssen, Ford, Krupp, Philips, Royal Dutch Shell, General Motors, IG Farben, Standard-Oil, Du Pont, Dow Chemicals en General Electric, in handen van steenrijke families zoals Rothschild, Rockefeller en Bush, hielpen voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog fascistten, nationaal-socialisten, communisten en democraten aan de macht, en leverden alle partijen oorlogsmateriaal en grondstoffen. Duitse soldaten beschoten tijdens de Tweede Wereldoorlog Amerikaanse soldaten met kogels van Amerikaanse makelij. Veel Amerikaanse firma's bleven tot aan het einde van deze oorlog actief in Nazi-Duitsland. De oorlogsvoertuigen van de vijanden reden op benzine van dezelfde internationale olie-firma's. De fortuinen die de rijke elite aan deze oorlogen heeft verdiend, leveren haar nakomelingen nog steeds

rendement op, in fabrieken, op de beurzen en in nieuwe oorlogen.

De openbare sleutelfiguren uit de oorlog, generaals en politici die de bevelen uitvoeren, worden na afloop als grote oorlogshelden met standbeelden geëerd. Bijvoorbeeld Roosevelt, Stalin en Churchill, de politieke gezichten waarachter de rijke elite zich verschoolt en die zij de opdracht gaf invloedssferen en landsgrenzen te bepalen; generaal Arthur Harris ('bomber Harris') die talrijke Duitse steden plat bombardeerde waarvan honderdduizenden burgers het slachtoffer zijn geworden; het wetenschappelijk 'genie' Oppenheimer, een van de wetenschappers die de atoombom ontwikkelden, en president Truman die het bevel gaf de atoombom 'Little Boy' te gooien op Hiroshima en 'Fat Man' op Nagasaki. In ruil voor hun bewezen diensten krijgen dit soort uitvoerders na afloop van de oorlog invloedrijke functies in de politiek en het bedrijfsleven toebedeeld. Eisenhower, Amerikaanse generaal tijdens de Tweede Wereldoorlog, werd na afloop gekozen tot president van Amerika. Churchill, de leider van de geallieerden in Europa, is premier van Engeland geworden en werd geëerd met de Nobelprijs. De soldaten die tijdens oorlogen het vuile werk moeten doen en de verschrikkingen overleven, blijven vaak kreupel en getraumatiseerd achter.

De grootste oorlogsmisdadigers, de superrijke elite, hebben openlijk niets met oorlogen te maken. Zij bedenken en bespreken de plannen in het geheim, laten politici de onderhandelingen voeren en verdragen ondertekenen, arbeiders het oorlogsmateriaal produceren, strategen de gevechten organiseren en militairen de slachtingen uitvoeren. Wie deze echte rijken zijn, wat voor connecties zij hebben, hoeveel zij bezitten en in welke bedrijven, wat deze bedrijven produceren, aan welke partijen zij leveren en wat een oorlog de rijke aan winst oplevert, blijft voor het publiek verborgen. Over de bevolking zegt de rijke dat zij de oorlog zelf wil, maar de bevolking neemt aan wat haar wordt wijsgemaakt, want hoe de werkelijke ver-

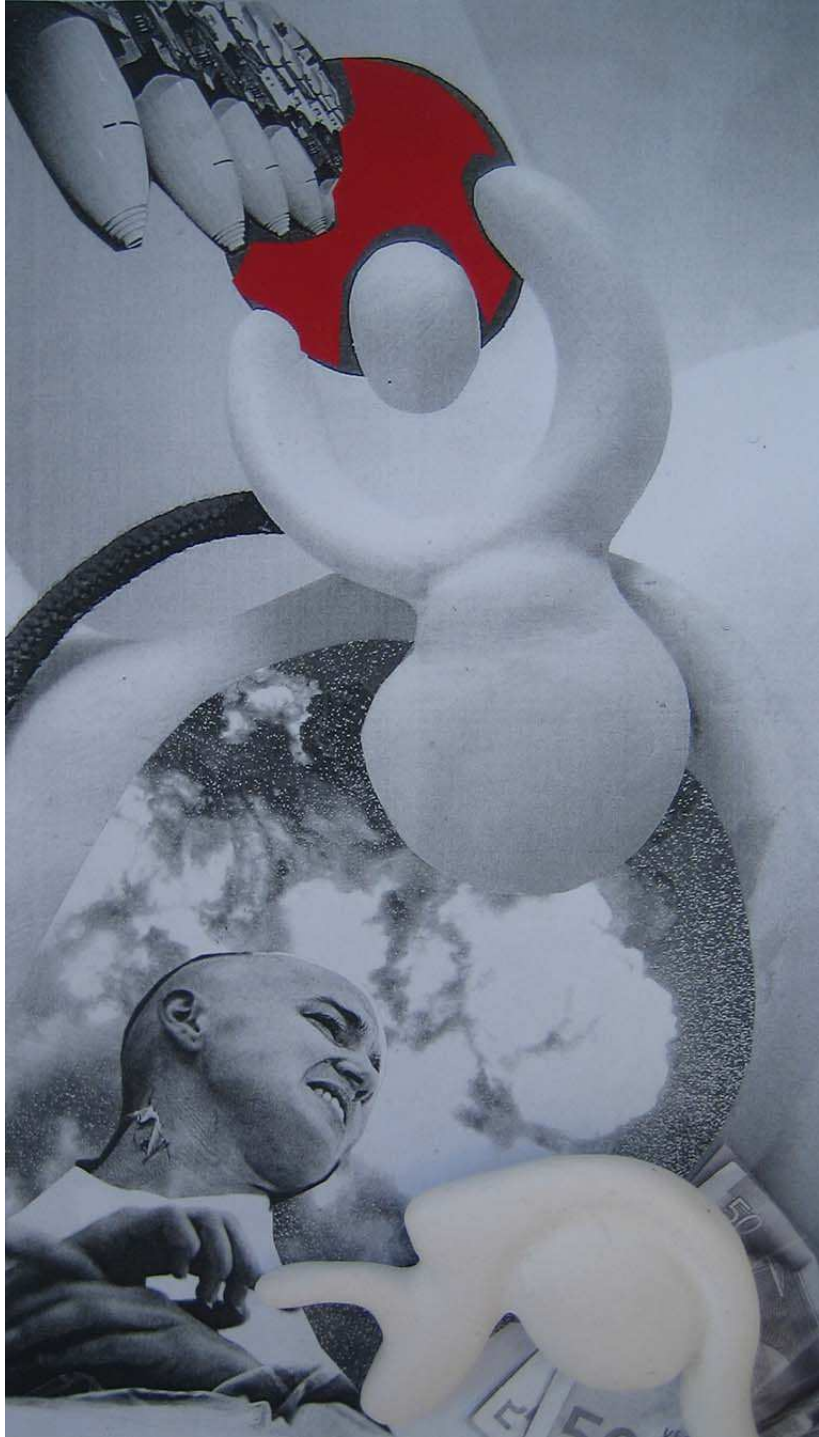

banden in elkaar zitten en wie de oorlogen aanstichten wordt haar niet geleerd.

Met herdenkingen, films, boeken, documenten en spelen worden de herinneringen aan de slagen en overwinningen voor de bevolking levendig gehouden en voorgesteld als heldhaftige strijd tegen de slechte dictator, de geestesgestoorde politicus, de onbesuisde en agressieve strateeg of de terroristische rebel. De 'eigen' politici, generaals en soldaten zijn in de overleveringen altijd de goeden, die van de tegenpartij de slechten, zodat de partij die aan het ene volk als goed gepresenteerd wordt voor het andere volk de slechte is. Achter deze taferelen van leugen en manipulatie worden elk politiek - en militair apparaat en elke oorlog door de rijke wereldelite gecreëerd, gepland en in stand gehouden zolang zij hier maximaal profijt uit haalt.

Het maakt de elite niet uit in welke ideologie haar winstbejag wordt verpakt. Aan de macht helpt zij liberalen, democraten, communisten, socialisten, nationaal-socialisten en fascistten, zolang deze groeperingen aan haar voorwaarden voldoen en zij hieraan kan verdienen. De liberalen verkondigen het ideaal van de vrije markt; de democraten beroepen zich op gelijke rechten voor alle burgers; de communisten en socialisten verklaren de kapitalist tot vijand, en beweren net als de nationaal-socialisten, fascistten en democraten in naam van het eigen volk te regeren. Maar allemaal ondertekenen zij wetten en handelsovereenkomsten in het voordeel van de groep allerrijksten, wier macht en kapitaal geen grenzen kent.

Voor de manier waarop zij haar oorlogen presenteert, put de elite uit een inmiddels van succes verzekerd draaiboek. De spelers en het strijdtoneel veranderen, maar de inhoud van het stuk bevat steeds dezelfde soort ingrediënten. Als hoofdpersonen functioneren de goede en de slechte politici, de goede en de slechte militaire leiders, de helden en de antihelden. Het volk is de massa anonieme figuranten die tegen elkaar in beweging worden

gebracht. In de aanloop van het oorlogsdrama worden voor de toeschouwer, de bevolking, zwarte schapen gecreëerd, zondebokken die de schuld krijgen van de misere omstandigheden waarin een groot deel van de mensen verkeren. De joden worden als vijand van de christenen neergezet, en als sjacheraars die zich met handel en bedrog verrijken op kosten van de anderen. Verzwegen wordt dat veel joden handelaars zijn geworden omdat de toegang tot andere beroepen voor hen verboden was. De moslim wordt voorgesteld als schuldige omdat hij geen christen is, de hindoe omdat hij moslim noch christen is, de neger omdat hij geen blanke is, de arme omdat hij niet rijk is, de arbeidsmigrant omdat hij geen werk heeft, de terrorist omdat hij zich verzet, en het andere volk omdat het niet het eigen volk is.

Hoogtepunt van het oorlogsdrama vormen de gevechten, de breed uitgemeten en als heldendaden bezongen overwinningen, en de smadelijke en als verdiend gepresenteerde nederlagen van de tegenpartij. De oorlogsmisdaden van de 'eigen' leiders worden voorgesteld als tactische daden van zelfverdediging, die van de tegenpartij als onvoorziene, laaghartige, agressieve aanvallen. Verzwegen wordt dat oorlogen creaties van de rijke elite zijn. Voor haar oorlogen krijgt de elite met misleiding, propaganda en dwang de massa op de been, omdat zij de bevolking gehoorzaamheid, nationalisme en geloof in oprechtheid van de autoriteit heeft bijgebracht, en haar een betere toekomst belooft.

De hoofdrolspelers en figuranten zijn voor de rijke elite slechts uitvoerders van haar spel. Het spel wordt altijd volgens haar regels gespeeld en wie de winnaar wordt staat van tevoren vast. De aanstichters van oorlogen bevinden zich ver van het strijdtoneel, op veilige afstand. Voor de rijken, de massamoordenaars, zijn oorlogen *business as usual*, voor de rest van de bevolking brengen oorlogen slechts ellende, vernietiging en dood.

De moderne oorlogsvoering is een grotendeels geprivatiseerd bedrijf waarvoor de firma's van grote aandeelhouders

ders en financiers het oorlogsmaterieel, de uitrusting, het voedsel, de wapens, de logistiek, de beveiligingsapparatuur en de communicatiesystemen leveren. Naast de nationale legers houdt de rijke elite er vaak privilègers op na. Het internationale oorlogsbedrijf valt buiten de internationale conventies en verdragen, en buiten de parlementaire controle, het staat boven de wet. Het gebruikt de nationale overheden als zogenaamde initiator van de oorlog, om via de politiek de schulden op de burgers te kunnen verhalen.

In geval van een totale atoomoorlog staan voor de elite ondergrondse, compleet ingerichte en van alles voorziene leefruimtes gereed, waarin zij tientallen jaren kan overleven. Tegenwoordig is zij bezig met het plannen van ruimtestations, waar zij zich kan terugtrekken.

In naam van vrijheid en democratie vielen de rijken Irak binnen om de door Saddam Hoessein genationaliseerde olievelden te privatiseren. In naam van oorlog aan het terrorisme vielen zij de Taliban in Afghanistan aan, die zij eerder zelf hadden opgeleid en bewapend, en recentelijk heeft zij IS bewapend, als bestrijder van dictator Assad. Diezelfde groepering is nu uitgeroepen tot hoofdvijand van de westerse beschaving, terwijl hiermee tegelijkertijd zaken worden gedaan.

De orthodoxe moslimgroepen die door de rijke elite bewapent worden, voeren eenmaal aan de macht een schrikbewind in met gruwelijke lijfstraffen en mishandeling van vrouwen, kinderen en homo's. Dit soort groeperingen en oorlogen leveren de aandeelhouders van betrokken internationale firma's als Blackwater, Halliburton en Carlyle vele duizenden miljarden dollars op. Miljarden arme mensen hadden met dit geld voorzien kunnen worden van drinkwater, voedsel, elektriciteit, gezondheidszorg, scholing en werk. Maar de rijke elite kiest er liever voor haar miljarden met nog meer miljarden aan te vullen, ook al weet zij dat dit miljoenen extra hongerenden en doden betekent, en dat elke 6 seconden een kind aan honger en uitputting sterft.

Op internationale forums benadrukt de rijke elite via politici het belang om mensenrechten te handhaven en na te leven, en zij dreigt de schenders hiervan met economische boycotts, die niet worden nageleefd. Wapens en andere goederen krijgen de door sancties getroffen landen in zo'n situatie via derden. Het enige verschil met de oude situatie is een hogere prijs, waardoor de winsten voor de elite verder stijgen.

In Europa heeft de rijke elite met behulp van wetten de ideale voorwaarden geschapen om haar kapitaal vrij te laten bewegen en de staatskassen leeg te halen, door een monetaire unie te vormen en een politieke unie te verhinderen. De onvrede en verdeeldheid onder de verarmde bevolking voedt zij door nationalistische partijen te steunen. Om de wapenwedloop op te voeren creëert zij opnieuw een Koude Oorlog tegen Rusland, en doet ondertussen grote zaken met Russische oligarchen. Europa is door haar politici afhankelijk gemaakt van Russisch gas en Arabische olie, die de oliemagnaten en internationale elite een enorme hoeveelheid oliedollars opleveren.

De Verenigde Naties, opgericht om oorlogen uit te bannen, zijn als instrument van de elite geworden tot rechtvaardigers van oorlogen. De slachtoffers zijn voor de elite een extra bron van winst, omdat de hulp bij haar bedrijven wordt ingekocht. Hulporganisaties zijn een private internationale onderneming geworden, waarin jaarlijks een paar honderd miljard euro wordt omgezet.

Wat denk de rijke die belegt in wapens, in de oorlogsindustrie, als hij de stapels lijken ziet op televisie, als hij een massa vluchtende, huilende kinderen ziet of eindeloze rijen tenten vol uitgemergelde vluchtelingen? Wij burgers denken: wat erg, hoe kunnen wij dit verhinderen? De rijke denkt: ik ben niet degene die dit doet, voor deze beelden ben ik niet verantwoordelijk. Dit doen zij die de wapens gebruiken, ik heb alleen maar wat aandelen in firma's die deze wapens produceren. En de investeringen deed ik niet eens zelf, maar mijn medewerkers. Via deze investeringen geef ik werk en brood aan mensen in de

fabrieken. Of denk de rijken misschien: hoe meer doden en hoe meer vluchtelingen hoe meer winst?

Hoe de rijke denkt doet er niet veel toe, want feit is dat hij via rijkdom moordt. De door de elite opgehoopte rijkdommen zijn de oorzaak van alle ellende. Wij burgers kunnen deze ellende verhinderen door in opstand te komen, maar dan lopen wij het risico zelf slachtoffers te worden. Het moorden van de rijken zal pas stoppen als hun rijkdommen door ons verdeeld worden, en zij zichzelf niet langer kunnen verrijken. Maar alles wijst erop dat de rijken eerder de aarde zullen vernietigen dan hun rijkdommen afstaan.

De waarde die de werkende bevolking met haar arbeidskracht opbrengt, hoopt zich op in handen van een kleine groep, en deze groep vindt steeds nieuwe manieren om beslag te leggen op arbeidskracht en de waarde die deze voortbrengt. Aanvankelijk moesten de producten van arbeid ingeleverd worden bij de elite, die de voorraden met wapens bewaakte. Maar naarmate de productie groeide, raakten de opslagplaatsen overvol en moest de bevolking een gedeelte van de producten zelf verkopen. Een groot deel van de waarde die de verkoop van deze door de bevolking voortgebrachte producten opbracht, eiste de elite onder dwang voor zichzelf op, door belastingwetten uit te vaardigen en belastinginners op de bevolking af te sturen. Op overtreding van belastingwetten stonden en staan zware straffen. De belastingwetten zijn zo geconstrueerd dat de heffingen in verhouding het hoogst zijn voor diegenen die het minste verdienen, de overgrote meerderheid van de bevolking. De allerrijksten betalen geen belasting en krijgen in de vorm van subsidies, opdrachten en infrastructurele voorzieningen overheidsgelden toe. De toegeëigende kapitalen lenen zij uit tegen hoge rentes, waardoor hun vermogen en daarmee hun macht en invloed steeds sneller groeien.

Winst uit alles

De rijken laten het grootste deel van hun bedrijfswinsten

onderbrengen in zakelijke constructies die vaak slechts als brievenbusfirma bestaan en door de belastingdiensten met rust worden gelaten. Dat soms een restgedeelte van de winst niet aan belastingheffing kan ontsnappen, is de rijke een doorn in het oog. Hij streeft naar nul procent afdracht en geld verkrijgen, want hij wil alles zelf houden en nog rijker worden, liefst de rijkste mens op aarde. Met zijn rijkdom neemt zijn macht toe om wetten te laten afkondigen in het voordeel van zijn eigen groep.

Om de belastingheffingen volledig te kunnen ontwijken is hij tegenwoordig bezig om de zetels van zijn internationale firma's buiten de territoriale wateren te verplaatsen, in zones waarvoor geen wetten gelden. Zijn bedrijven doen steeds meer zaken via de Verenigde Naties, want die zijn als vereniging van nationale staten boven alle wetten verheven. De rijke elite heeft als het ware de instellingen van deze wereldorganisatie voor haar eigen doeleinden geprivatiseerd, en hiermee een einde gemaakt aan de wereldoverkoepelende, vrede en welzijn brengende functie waarvoor Verenigde Naties na de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog zogenaamd waren opgericht. In werkelijkheid dienden de Verenigde Naties van begin af aan als platform voor zakelijke belangen.

Het vermogen van de rijke elite bestaat volledig uit 'gestolde arbeidskracht', opgehoopte waarden die zijn voortgebracht door de arbeidskracht van werkenden. Zonder arbeidskracht en arbeid hebben geld en andere vormen van kapitaal geen waarde. De elite trekt deze waarde naar zich toe als eigenaar of grootaandeelhouder van bedrijven, als beurspeculant of omdat zij het geluk heeft af te stammen van een rijke familie. De erfwetten worden net als de andere wetten op vermogen en winst zo geconstrueerd dat overerft vermogen minimaal of niet wordt belast.

In het politieke debat over belastingstelsels en heffingen is haast alleen de inkomstenbelasting, belasting op inkomsten uit arbeid, onderwerp van gesprek en onderhandeling, terwijl deze inkomsten maar ongeveer 5 procent

bedragen van de totale voortgebrachte waarde. De inkomstenbelasting zit zo in elkaar dat groepen die de slechtst betaalde arbeid verrichten en het grootst in aantal zijn, relatief het zwaarst worden belast. Deze groepen zijn onderscheiden van de hogere inkomensgroepen, die met bonussen, aandelen en andere voordelen extra worden beloond.

Over de enorme omvang van de door de laagst betaalde groepen geproduceerde waarde, die de rijken bij hen weghalen, 95 procent van de totale in de economie aanwezige waarde, wordt niet gerept. Zo wordt de indruk gewekt dat deze onteigening niet bestaat en de rijke op eigen kracht, door eigen verdienste, rijk wordt. Dit gigantische vermogen is de bron van de macht en overvloed van de elite, en van de armoede en ellende van het grootste deel van de wereldbevolking.

Zodra stemmen opgaan om de rijken meer te belasten, wordt de bevolking het schrikbeeld voorgehouden dat de rijken dan met hun kapitaal zullen vertrekken, de bevolking in armoede en chaos achterlatend. Dit chantage-middel gebruiken politici als rechtvaardiging voor het ontzien van de rijken. Een verhoging van de vermogensheffing met enkele percentages zou de overheid vele honderden miljarden aan extra inkomsten opleveren, geld dat ingezet kan worden voor verbetering van onderwijs en zorg voor de bevolking.

Het is onwaarschijnlijk dat alle rijken vanwege een paar procent verhoging van de vermogensheffing onmiddellijk vertrekken uit de rijke landen, die een speciaal voor hen ontwikkelde ideale infrastructuur hebben. En ook al zouden zij dit doen, dan maakt hun vertrek voor de bevolking weinig verschil, omdat deze groepen het door werk van de bevolking geproduceerde vermogen nu ook al toe-eigenen en wegsluizen. Hun vertrek zou zelfs voordeliger kunnen uitpakken voor de achterblijvers, want rijken kosten alleen maar geld. Met hogere belastingheffing op groot vermogen zouden overheden een eerste belangrijke stap kunnen zetten naar een rechtvaardiger verdeling, en la-

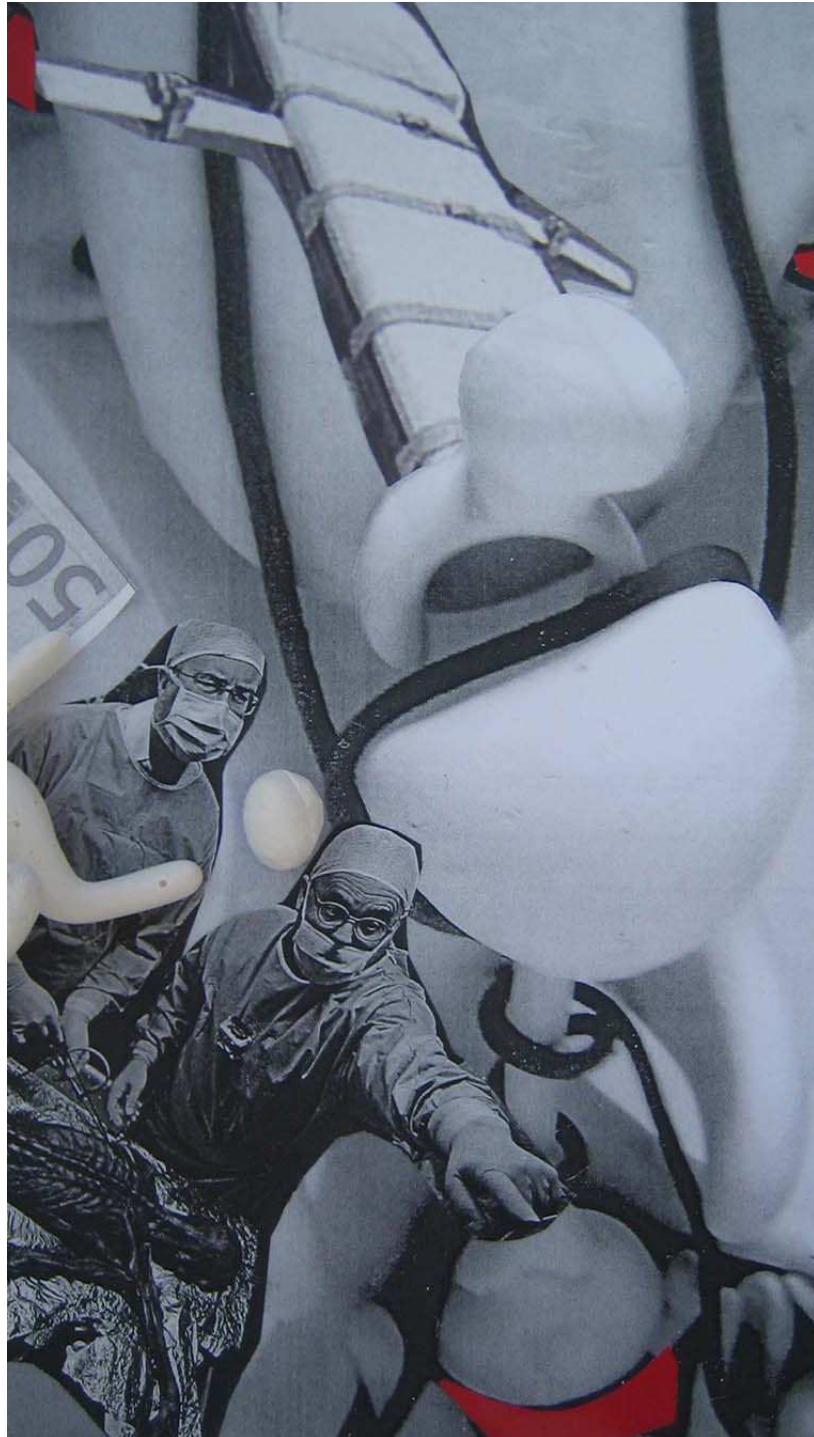

ten zien dat zij er werkelijk zijn voor de bevolking die zij beweren te vertegenwoordigen.

De uit arbeid van de wereldbevolking ontstane en in handen van de superelite opgehoopte rijkdom is deze elite niet genoeg, en daarom legt zij niet alleen beslag op wat de anderen produceren maar ook op wat zij consumeren. Want de werkenden moeten de producten die zij produceren afstaan en vervolgens voor eigen gebruik op de markt kopen. De prijs die zij hiervoor betalen bepaalt voor het grootste deel de rijke elite, zij beheerst als grootaandeelhouder van internationale firma's de producten, hun marktprijs, de inhoud van de handelsverdragen die overheden met elkaar afsluiten en de goederenafzet.

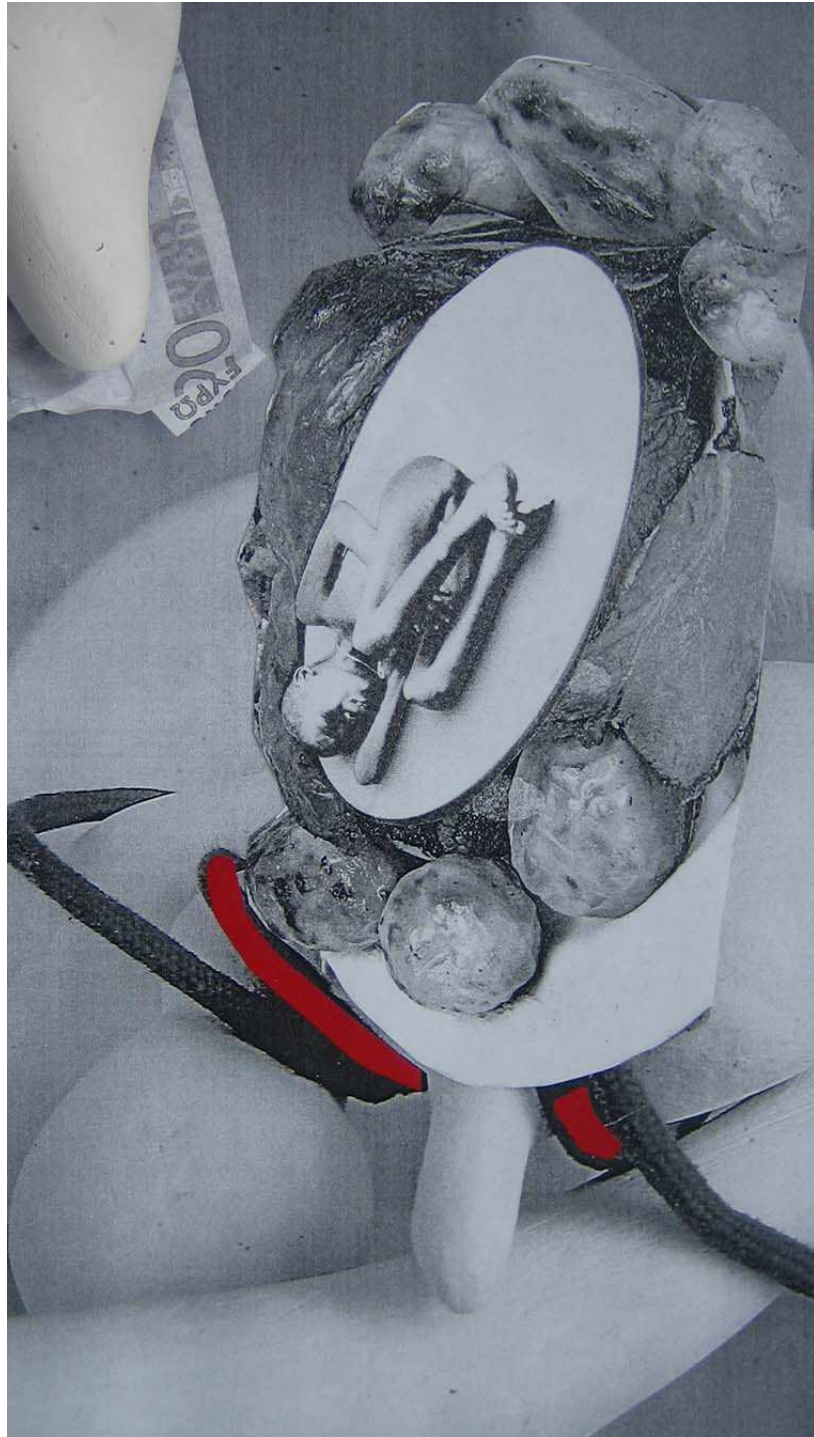
De rijke elite beheerst niet alleen de bodem, haar grondstoffen, de vruchten van arbeidskracht, de productie en de distributie van goederen, maar ook de gebruiksrechten van wat bodem, water en lucht opleveren. Van uitvindingen, vaak dankzij overheids gelden mogelijk gemaakt, eigent zij zich het alleenrecht toe door het opkopen van patenten, octrooien en andere juridische constructies. En daarmee neemt zij ook bezit van het monopolie op nieuwe methoden en technieken van produceren, op nieuwe producten en de verspreiding hiervan. Hieraan verdient zij veel geld, terwijl uitvindingen resultaat zijn van tijdens de geschiedenis door de mensheid opgedane kennis, niet van de kwaliteiten van één of enkele personen.

De ontwikkeling van een nieuw product, bijvoorbeeld een medicijn, berust op een netwerk van met elkaar verweven factoren die te maken hebben met opgedane kennis, voortgebrachte technologieën en apparatuur, opleiding, organisatie, communicatie, samenwerking, et cetera. Zelfs als één persoon een ontdekking doet of een nieuw procedé ontwikkelt, kan hij dit slechts doen dankzij de aanwezige kennis en middelen. Met het alleenrecht op door haar gekochte maatschappelijke kennis weert

de elite andere wetenschappelijke ontdekkingen en producten, ook als die goedkoper, efficiënter en veiliger zijn. De grote aandeelhouders van multinationale bedrijven die de wereldmarkt beheersen, geven de politiek de opdracht wetten zo om te vormen dat voor elk exemplaar groente en fruit dat voortkomt uit de zaden die hun firma's hebben ontwikkeld, en voor elk stuk vee dat afstamt van door hun firma's genetisch gemanipuleerd vee, boeren verplicht worden aan deze bedrijven geld af te dragen. Genetisch gemanipuleerd voedsel heeft groter onbekende gevolgen voor het natuurlijk evenwicht en voor de volksgezondheid. Maar de elite staat gedegen onderzoek naar de effecten niet toe, want extra onderzoek betekent extra tijd en daarmee uitstel van winstuitkeringen aan de aandeelhouders. Zij laat eerder onderzoeksresultaten manipuleren, en koopt wetenschappers en politici om.

De superrijke elite beheerst bijna de volledige voedselproductie op het land, van teelt en kweek, machinale bewerking en verspreiding tot marketing en verkoop. Ook heeft zij de kweek, vangst en verkoop van het leven in zeeën en rivieren onder controle. Met de uitstoot van schadelijke stoffen door haar industrieën heeft zij beslag gelegd op de lucht die wij inademen en het water dat wij moeten drinken om te kunnen leven. Zelf laat zij zich voorzien van de beste kwaliteit berglucht en bronwater. De multinationale firma's hebben hun eigen rechtspraak ingesteld om de door hen veroorzaakte misstanden te verhullen, en de belangen van de elite te beschermen. Deze parallelle rechtspraak staat los van de democratisch tot stand gekomen rechtsprocedures en verloopt via door multinationale firma's zelf ingestelde geschillencommissies en aangestelde rechters, die ook als advocaten werken voor dezelfde multinationals. De klagende burger heeft geen recht van beroep tegen de uitspraak. Het ontwijken van de democratische rechtsgang is slechts één van de manieren waarop de superrijke elite de rechtsstaat uitholt en laat verdwijnen. Met beloften van

belastingverlaging trekken politieke partijen veel stemmen van kiezers, die zo hopen compensatie te krijgen voor de loonsverlagingen en hoge belastingdruk waarmee zij al decennia worden geconfronteerd. Maar lagere belastingheffing betekent minder inkomsten in de staatskas, die al sterk geslonken zijn doordat internationale bedrijven met allerlei belastingtechnische en juridische trucs duizenden miljarden aan belastinggeld wegsluizen. Minder overheidsgeld betekent minder voorzieningen voor de gemeenschap en minder ambtenaren om het realiseren van voorzieningen te garanderen.

Afgelopen decennia hebben overheden goed functionerende overheidsdiensten afgestoten en staatsbedrijven op het gebied van post, telefonie, water- en energievoorziening, openbaar vervoer en gezondheidszorg uitverkocht aan private bedrijven. Hierdoor slinken de staatsinkomsten verder en versterkt de superrijke elite haar grip op de samenleving. In plaats van aan door de overheid georganiseerde diensten en volksverzekeringen zonder winstoogmerk, zijn de burgers uitgeleverd aan commerciële bedrijven en verzekeringsmaatschappijen waarvan de rijken grootaandeelhouder zijn, en die op de meest schaamteloze wijzen profiteren van het ongeluk van de verzekerden. De verzekeringsproducten zijn zo opgebouwd dat deze maximale winst opleveren voor de grootaandeelhouders. Aan elk onderdeel van het menselijk lichaam en leven hangt een hoog prijskaartje. Het uitkeringsbeleid is gericht op tijdrekken en wachten tot de cliënt overlijdt, zodat de ingelegde verzekeringsgelden uitgekeerd kunnen worden aan de aandeelhouders in plaats van aan de verzekerden.

De rijke elite heeft ervoor gezorgd dat handel met de dood, met 'doodspolissen' wettelijk is toegestaan. Zij misbruikt noodsituaties door tegen geringe bedragen levensverzekeringsspolissen van getroffen en overleden mensen op te kopen en na hun dood te incasseren, en bedrijven toe te staan levensverzekeringen van werknemers zonder hun medeweten op te kopen. Hiermee verschaft de rijke elite zich een

rechtstreeks belang in het bespoedigen van de dood van andere mensen.

Kennisinstellingen zoals scholen en universiteiten zijn voor hun existentie en onderzoek afhankelijk gemaakt van investeringen door grote private bedrijven en donaties van welgestelden. Deze partijen kopen hiermee niet alleen de pronktitel van weldoener, maar ook de inhoud van onderwijs en onderzoek, en dit alles voor een spotprijs. Want zij hebben ervoor gezorgd dat een groot deel van hun financiële bijdragen aftrekbaar is van de belasting, en de overheid de resterende benodigde gelden voor onderzoek en onderwijs aanvult. Zo bepalen superrijke 'filantropen' in plaats van democratisch gekozen volksvertegenwoordigers wat voor soort onderzoek en onderwijs uit de algemene middelen wordt betaald.

Het geruisloos laten verdwijnen van overheidsdiensten betekent naast verslechtering van de noodzakelijke levensvoorwaarden en levenskwaliteit van grote groepen burgers ook aantasting van hun rechtspositie. Juridisch zijn private bedrijven door de burger veel moeilijker voor gemaakte fouten aansprakelijk te stellen dan overheidsinstellingen. Het juridisch gevecht tegen multinationale firma's is voor de burger een strijd van David tegen Goliath. Omdat deze firma's de inhoud van de wetten dicteren, de beste advocaten en juridische adviseurs inhuren en hun eigen rechtspraak opzetten, is de burger tegen hen vrijwel kansloos. Door privatisering van de overheidsbedrijven hebben ook ambtenaren de beschermde ambtenarenstatus verloren en zijn geworden tot 'zelfstandige ondernemers', die ingehuurd worden door tussenhandelaren of volledig zelf verantwoordelijk zijn voor het binnenhalen van opdrachten en afsluiten van sociale verzekeringen.

Hoe meer overheidstaken verdwijnen of worden overgenomen door private bedrijven, hoe meer vrij spel de groep rijksten krijgt om haar belangen door te zetten, en hoe machtiger deze groep wordt: zij beheerst niet alleen de wereldeconomie maar controleert ook steeds

schaamtelozer en openlijker de wetgeving, het controle-apparaat en het strafrechtelijk systeem. In Amerika is het gevangeniswezen grotendeels in handen van aandeelhouders van beursgenoteerde bedrijven. Deze zorgen ervoor dat steeds meer en zwaardere straffen worden opgelegd, zodat de private gevangenissen goed gevuld blijven.

Naast wetten hebben de rijken voor hun onderdanen gedrags- en omgangsregels ontwikkeld, om de orde te handhaven die zij nodig hebben voor de vermeerdering van hun rijkdommen. Deze morele regels schrijven voor wat goed is en wat slecht, en worden per tijd aangepast aan wat voor de rijken nuttig is, bijvoorbeeld regels ten aanzien van de vriendschappelijke omgang tussen vrije burgers, slaven en lijfeigenen, en omtrent de positie van vrouwen (die in de meeste landen als minderwaardig worden beschouwd). Net als in deze voorbeelden schuilen achter morele regels economische motieven. Door deze motieven te achterhalen wordt duidelijk waarom de rijken bepaalde regels hebben ingevoerd.

Via religie wordt de mensen onderdanigheid en gehoorzaamheid bijgebracht, met angstbeelden en de dreiging van gruwelijke straffen in het geval ze niet doen wat van ze verwacht wordt. Men wordt bijgebracht dat als zij goed dienen en zich opofferen (voor de doelen van de rijken), zij na de dood in de hemel komen. Dit is een goedkope manier om mensen aan zich te binden, want het beroofd de armen van hun menswaardigheid en het kost de rijken niets. Als de bevolking de gestelde regels niet naleeft, worden haar vreselijke straffen in de hel in het vooruitzicht gesteld. Deze straffen zijn uitvoerig uitgebeeld in schilderijen en beschreven in verhalen.

De hele opvoeding is doordrongen van door de elite opgelegde 'morele' regels, en van kinds af aan worden mensen hiernaar gekneed. Vaak wordt beweerd dat morele normen aangeboren zijn. Dit zou betekenen dat er qua geboorte goede en slechte mensen zijn. Een goed mens steelt niet als hij honger lijdt maar verhongert; hij

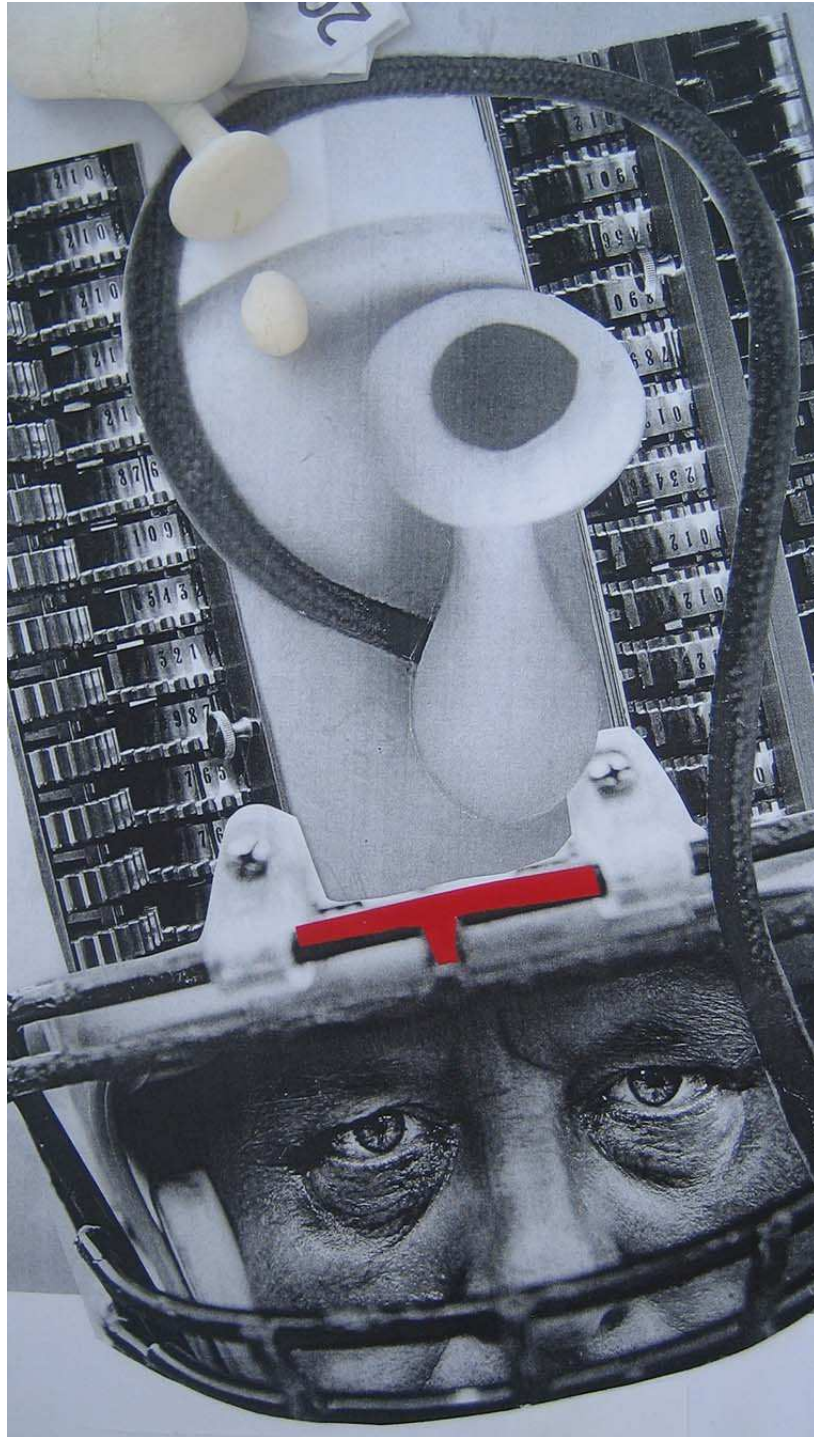
vecht niet als hij geslagen wordt; hij pleegt geen verzet, en vecht voor koning, vaderland, volk, vrijheid en democratie tot de dood erop volgt. In het Midden-Oosten worden strijders in de hemel 71 maagden in het vooruitzicht gesteld als zij eervol voor de idealen van het geloof zijn gevallen. De idee van deze beloning weerspiegelt de normen binnen hun samenleving, de verhoudingen waaronder deze mensen leven en met elkaar omgaan, en toont minachting voor de vrouw. Per tijd en maatschappij zijn de morele normen verschillend, en dit laat zien dat zij niet aangeboren zijn. Moraal is een creatie van de rijken, om de mensen zo te vormen dat ze voor hun doeleinden bruikbaar zijn.

Ons leven is doordrongen van een prestatie- en beloningssysteem. De rijken zijn zogenaamd rijk omdat ze hun best doen, en worden daarvoor tijdens hun leven al beloond. De armen krijgen hun beloning pas na de dood, als ze hebben gedaan wat de rijken van hen verlangen. Er bestaan in de wereld vijf grote godsdiensten, naar schatting behoort 95 procent van de wereldbevolking tot een van deze. In al deze religies wordt verkondigd dat de rijken al tijdens hun leven beloond worden door een goddelijke kracht. De religies leren en bevestigen ons dat de rijken zich bijna alles mogen toe-eigenen.

Volgens reële economische berekeningen en de huidige hoeveelheid producten is het niet mogelijk 7 miljard mensen miljardair te laten zijn. Maar als een paar duizend miljardairs niet meer het grootste deel van de rijkdommen toe-eigenen, is het wel mogelijk de rijkdom zo te verdelen dat niemand meer armoede lijdt.

Digitale dictatuur

Spionage is zo oud als het bestaan van groepen die zich verrijken ten koste van anderen. Deze groepen geven spionnen de opdracht te infiltreren in de linies van hun tegenstanders in het binnen- en buitenland, om zoveel mogelijk militaire, politieke en bedrijfsgegevens te verza-

melen. Ook de bevolking laten zij bespioneren, om haar te intimideren, bang te maken en verzet tegen de rijke elite te breken.

De telegraaf vergrootte aanzienlijk de afstand en snelheid waarmee informatie kon worden doorgegeven, de telefoon en opnametechnieken maakten het mogelijk rechtstreeks berichten af te luisteren, af te tappen en op te slaan. Verkliekersnetwerken leveren niet alleen informatie, zij functioneren ook als effectief repressiemiddel: wie zich bespied waant wordt volgzzaam, want zo iemand leeft in voortdurende onzekerheid over wie hij wel en niet kan vertrouwen. De psychologische druk die hiervan uit gaat zorgt voor zelfcensuur, onderdanigheid en angst op elk moment te kunnen worden opgepakt wegens staatsvijandig gedrag. Verzet tegen corrupt overheidshandelen en oneerlijke rechtspraak wordt meestal bestraft. In het verleden zijn veel Oost-Europeanen slachtoffer geworden van dit soort terreur, die nog steeds een heel veel landen wordt toegepast.

Met de komst van satellieten, de computer, internet en andere vormen van draadloze communicatienetwerken werd voor het eerst in de geschiedenis technisch de mogelijkheid geschapen om mensen wereldwijd direct met elkaar in verbinding te brengen, zodat zij rechtstreeks met elkaar kunnen communiceren en zich organiseren. Met deze nieuwe technieken is het mogelijk gedigitaliseerde archieven, wetenschappelijke kennis en onderwijsprogramma's toegankelijk te maken voor bevolkingsgroepen in afgelegen gebieden in arme landen, en grote groepen met informatie te bereiken.

Voor de elite vormt de mogelijkheid tot openbaarheid van informatie een bedreiging, omdat hierdoor ook gegevens over haar eigen doen en laten en over haar misdaden voor anderen toegankelijk kunnen worden. Zij dreigt haar exclusieve positie en macht te verliezen als de wereldbevolking kosteloos bronnen zelf kan raadplegen en internet haar de mogelijkheid geeft verzet te organiseren. Om haar grip te verstevigen neemt de elite

bezit van de grote internetbedrijven in het digitale veld: informatieverschaffers, -verzamelaars en-verwerkers, de sociale media en zelfs hackers.

De digitale netwerken bieden naast openheid en toegankelijkheid van kennis de mogelijkheid om veel meer informatie en over veel meer mensen te vergaren en te onderscheppen dan voorheen. Geheim blijft slechts waarnaar niet gespeurd wordt. Zonder toestemming van miljarden digitale gebruikers verzamelen internationale firma's gegevens over hun surfgedrag en andere elektronisch vastgelegde persoonskenmerken. Op basis hiervan maken zij nauwkeuriger profielen over gedragingen, voorkeuren, wensen en toekomstige keuzes van de gebruiker dan waar deze zelf weet van heeft. Deze gegevens zijn kostbare waar die verhandeld wordt aan andere bedrijven met commerciële belangen, waaronder reclamebureaus en verzekeringsmaatschappijen.

Verzamelde gegevens van internetgebruikers zijn slechts een lucratieve bijvangst. Onderschepping van militaire en bedrijfsgeheimen en afluisteren van overheidsfunctionarissen en regeringsleiders is economisch veel interessanter. Wie over informatie beschikt van (potentiële) tegenstanders, toekomstige handelspartners en concurrenten, kan effectief politici onder druk zetten, fabricageprocedures stelen, onderhandelingen over handelscontracten naar zijn hand zetten, financiële beurzen manipuleren, oorlogshaarden opstoken en aanslagen organiseren. Wie de digitale wereld beheerst en over veel gegevens beschikt, verschaft zichzelf grote macht en haast onbegrensde mogelijkheden om deze macht om te zetten in privérijksdom.

De knooppunten van het internationale internetverkeer bevinden zich vooral op Amerikaans grondgebied, waar het idee van internet voor het eerst grootschalig werd gerealiseerd. De onderschepping van digitale gegevens van over de hele wereld is vooral de aangelegenheid geworden van Amerikaanse veiligheidsdiensten. Dezelfde diensten die via internet grote hoeveelheden informatie

onderscheppen en massale af luisteroperaties uitvoeren, hebben de aanslagen van *Nine eleven* in Amerika niet verhinderd, ondanks herhaalde waarschuwingen van verschillende instanties. Deze aanslagen gebruikte de elite als startsein voor haar oorlog in Afghanistan, en om afluisteren op grote schaal te legaliseren. Formeel is de onderschepping en verwerking van informatie in handen van de overheid, maar de veiligheidsdiensten besteden deze taken uit aan internationale private bedrijven, die hierdoor over enorme hoeveelheden gevoelig informatie beschikken.

Edward Snowden, voormalig medewerker van de grootste Amerikaanse veiligheidsdienst NSA, toonde met de grote hoeveelheden documenten die hij in de openbaarheid bracht aan dat deze dienst en de door haar gecontracteerde bedrijven met behulp van moderne elektronica de gangen van burgers, politici, ambtenaren, bedrijven, legers en geheime diensten in binnen- en buitenland tot in detail nagaan. En hij liet zien dat zij hierin veel verder gaan dan hun wettelijke bevoegdheden reiken. Wettelijk is de informatievergaring beperkt tot verdachte personen, maar in realiteit wordt alles en iedereen zoveel mogelijk bespioneerd. Deze informatie wordt verkocht aan commerciële firma's, die met deze kennis winst maken, chantage plegen, et cetera.

Snowden's onthullingen veroorzaakten in de hele wereld opschudding, verontwaardiging en afschuw. Maar de officiële pers, spreekbuis van de elite, maakte van de grootschalige af luisterpraktijken een bagatel door over de onderschepping van militaire, politieke en bedrijfsgegevens en de gevolgen hiervan te zwijgen. Zij vestigde alle aandacht op de schending van de privacy van gewone burgers als gevolg van de af luisteroperaties.

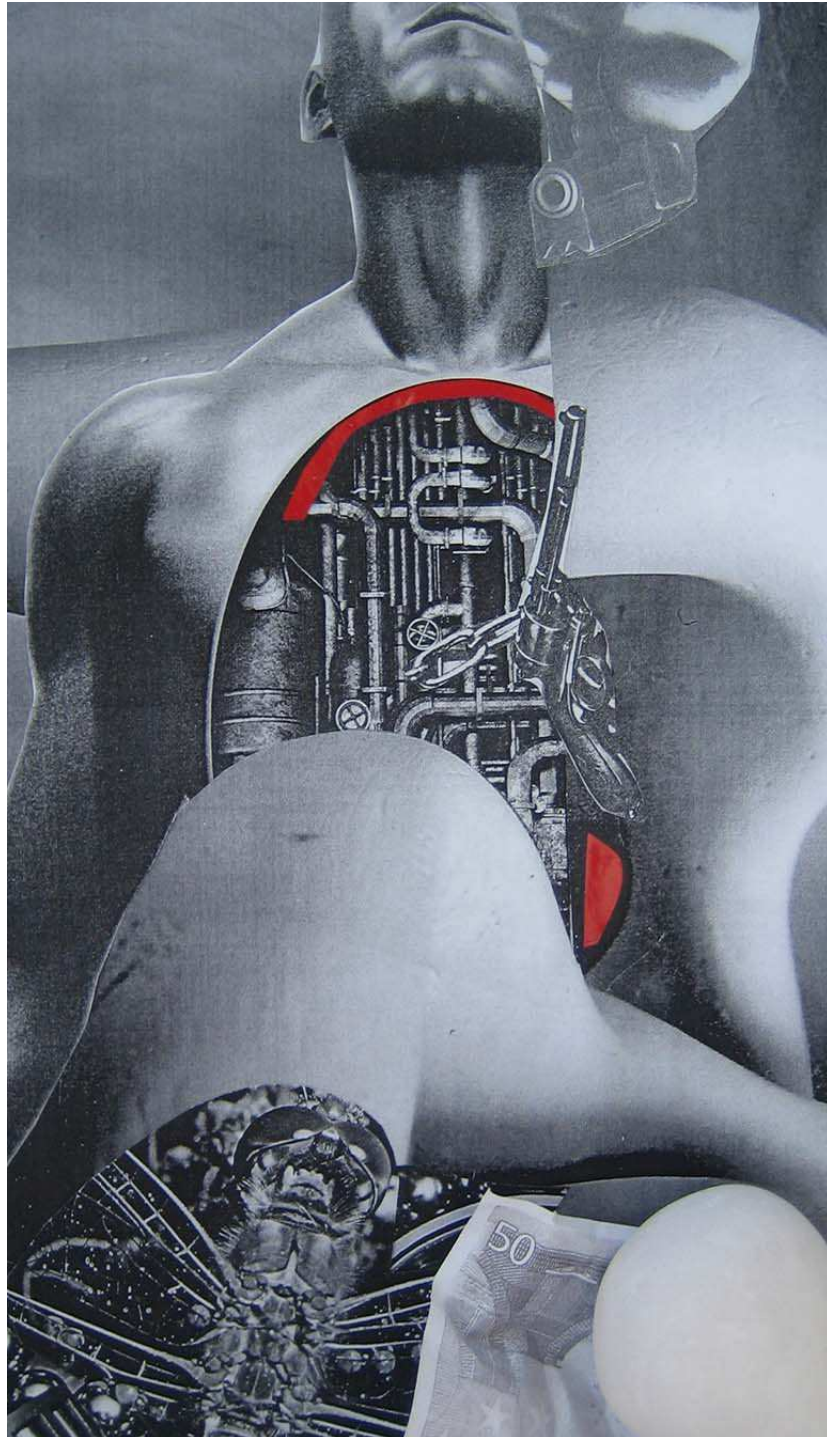
De elite verpakt haar observatiepraktijken in een omhulsel van veiligheid, vrijheid en bescherming van de democratie, maar breidt met de nieuwe communicatie- en af luister technieken haar repressie tegenover de bevolking uit, oogst hiermee toenemende gehoorzaamheid en onder-

danigheid, en tast de persoonlijke levenssfeer en grondrechten aan. Elke burger die niet tot de een procent allerijksten hoort is voor haar een potentiële vijand en terrorist, en het is in haar belang om diens vrijheid van denken, spreken en handelen zo veel mogelijk in te perken. Het besef elk moment in de gaten te kunnen worden gehouden, leidt tot gedragsaanpassingen en zelfcensuur, beperkt de keuzevrijheid, geeft een voortdurend gevoel van onvrijheid, vormt een inbreuk op intimiteit en remt nieuwsgierigheid, creativiteit en experiment. Het individu krijgt de neiging zich voortdurend ook naar zichzelf toe te verantwoorden. En door het besef continu geobserveerd te worden gaat het overal op letten, ook op wat voorheen gedachteloos gebeurde. Niet opvallen, volgzzaamheid en tonen van gewenst gedrag worden een tweede natuur, omdat dit de grootste kans lijkt te bieden met rust te worden gelaten door de officiële instanties. Daarmee begeeft iedereen, behalve de elite zelf, zich in een geestelijke gevangenis van oppervlakkigheid, die wordt eigengemaakt als normale situatie. Maar niet opvallen is geen garantie voor onschuld en rust. Zondebokken zijn in de elektronische wereld eenvoudig te creëren, met manipulatie van beelden en data.

Massaobservatie vergroot niet alleen de controle op het individu maar ook op het collectief. Het bemoeilijkt de organisatie van gemeenschappelijk verzet en breekt het geestelijk verweer en de vrijheid van denken. De bedrieglijke schijn ontstaat dat de gevestigde orde algemeen wordt geaccepteerd en ondersteund, en dat deze orde bindend is als een noodlot dat ons overkomt en dat niet in andere banen te leiden is.

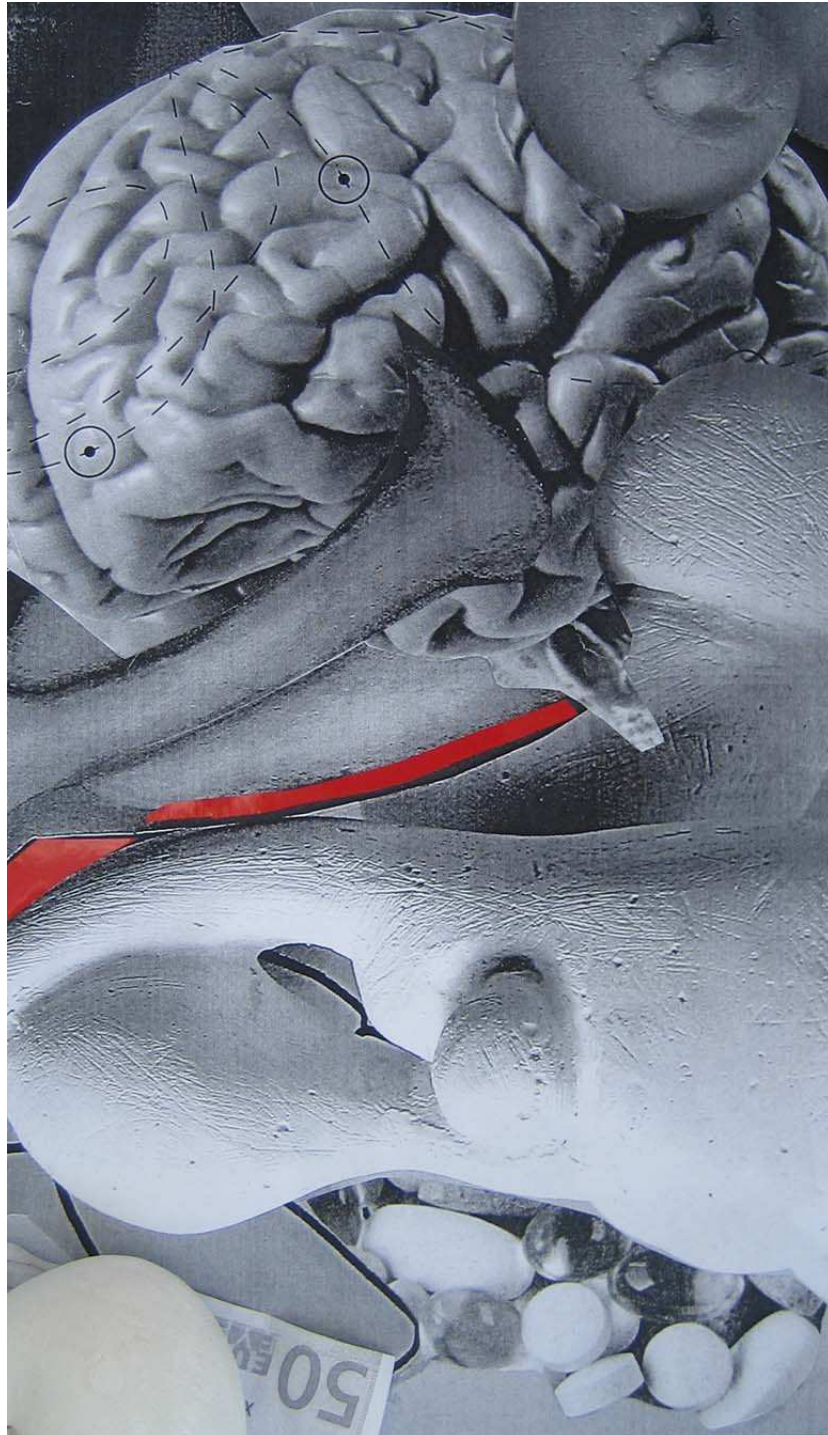
Nieuwe digitale technieken maken het mogelijk ieders leven steeds meer tot in detail in beeld en geluid te registreren, maar de rijke elite zelf is gevrijwaard van totale observatie, zij geeft nauwelijks iets van haar privéleven prijs. De openbare sector zou transparant moeten zijn en inzichtelijk voor iedereen, de privésfeer van personen afgeschermd voor overheden en andere instanties. Maar

nu is omgekeerde het geval: De openbare diensten zijn door privatisering in handen van de elite gekomen, en het privéleven van de gewone mensen is voor diezelfde elite publiek geworden. Wat de bevolking betreft is voor de elite de scheiding tussen publiek en privaat verdwenen, de rijken weten alles over de mensen. Haar eigen leven blijft alleen voor de elite zelf toegankelijk.

Aangetoond is dat sinds de invoering van massaobservatie niet meer aanslagen zijn vrijdeld dan daarvoor. En ondanks gefundeerde waarschuwingen aan het adres van veiligheidsdiensten en politie konden sommige grote aanslagen toch gebeuren. Het aantal terroristische aanslagen neemt eerder toe dan af, en de aanslagen worden gebruikt als voorwendsel om observatie van de bevolking steeds verder op te voeren en door strijd verworven rechten af te schaffen. Dat de elite helemaal niet geïnteresseerd is in onze veiligheid tonen de brandhaarden en oorlogen die zij creëert en waarin zij ons sleurt, en de massavernietigingswapens die zij produceert en verkoopt. Zij is in de gewone bevolking geïnteresseerd alleen voor zover zij aan haar arbeidskracht, gevechtskracht en dood verdient.

Bespieding en af luistering op afstand, met behulp van ingebouwde camera's, onderschepping van digitale data en satellietopnames gaat de elite niet ver genoeg. Zij laat nieuwe technologieën, apparatuur en programma's ontwikkelen waarmee de hersenen rechtstreeks programmeerbaar, en gedachten chemisch en elektronisch afleesbaar en manipuleerbaar zijn. Volledige beheersing van de persoon en zijn persoonlijke identiteit is een stap verder in de verwerkelijking van haar doel om de wereld volledig te controleren en haar winstmogelijkheden te maximaliseren. Als zij haar macht behoudt, zal zij beslissen wiens herseninhoud de moeite van het bewaren waard is, van wie kopieën geproduceerd mogen worden en wie hoe lang voortleeft. Digitale technieken zijn een van de middelen waarmee de rijken zichzelf zullen gaan kopiëren en onsterfelijk maken, en anderen uitwissen.

Goedpraten van rijkdom

Recht op rijkdom wordt verbonden met slimheid, domheid met armoede. Wetenschappelijk is bewezen dat de mens genetisch nauwelijks verschilt van de aap, en dat de genetische verschillen tussen mensen onderling nog veel geringer zijn. Hoe intelligentie in het individu tot ontwikkeling komt, bepalen de omstandigheden en aange-reikte middelen, en die zijn voor de rijken veel gunstiger en talrijker. De manier waarop de voor iedereen bijna identieke biologische basis zich vormt tot een individu is geen persoonlijke verdienste, maar resultaat van de maatschappelijke organisatie en algemeen verworven kennis.

De elite beweert dat zij als werkverschaffer grotere verantwoording heeft dan de arbeider, en daarom recht heeft op grotere rijkdom. Want, zegt zij, als de zaken er slecht voor staan vangt de kapitaalbezitter en tevens werkverschaffer de klappen op, en zonder zijn kapitaal heeft de arbeider geen bestaansgrond. Echter, de kapitaalbezitter investeert niet uit liefdadigheid in bedrijven, maar met de bedoeling om zijn eigen kapitaal te vermeerderen. Als hij verlies lijdt, trekt hij zijn kapitaal terug en maakt hij zijn arbeiders van de ene op de andere dag werkloos. Als een bedrijf van de kapitaalbezitter er economisch slecht voor staat, worden zijn werknemers gedwongen slechtere arbeidsvoorwaarden te accepteren of volgt ontslag, waarna zij meestal aan zichzelf of aan familie zijn overgeleverd. De kapitaalbezitter kan zijn bedrijf failliet laten verklaren en opnieuw beginnen. Omdat hij voldoende kapitaal en andere bezittingen heeft, voelt hij zelf niets van een bedrijfssluiting; een bedrijf is voor hem slechts een winst- en verliescalculatie.

Hoe de kapitaalbezitter aan het kapitaal komt waarmee hij gokt en investeert en waardoor de arbeider gedwongen is te werken (anders verhongert hij), is niet zijn persoonlijke verdienste, maar hangt af van de manier waarop de maatschappij is ingericht. Private kapitaalsver-

meerdering wordt mogelijk gemaakt door het toestaan van privérijksdom en private bedrijven, door de aanwezigheid van een reservoir aan arbeidskrachten, handelsverdragen, wetten, infrastructuur, scholing, et cetera.

Grote privérijksdom wordt geroemd als prestatie waarvoor eerlijk gewerkt is, of die eerlijk verkregen is door overerving, en veel inspanning vergt om in stand te houden. Maar er zijn veel offers, bloed, zweet en tranen van arbeiders nodig voordat een ander rijk wordt. Zouden de rijken zoveel werken als nodig is om het bezit dat ze hebben voort te brengen en in stand te houden, dan zouden zij vele duizenden malen harder moeten werken dan de gemiddelde arbeider, wat fysiek onmogelijk is.

Om verzekerd te blijven van kapitaal, verkondigen de rijken overal de moraal dat arbeid adelt. Zelfs op de toegangspoort van het vernietigingskamp Auschwitz stond *Arbeit macht frei*. De gevangenen werkten hier tot hun dood voor Krupp, IG Farben en andere grote firma's.

Nauwkeurig berekend was de noodzakelijke gemiddelde levensduur van deze dwangarbeiders, uitgaande van de voorhanden en aangevoerde arbeidsreserve en zijn noodzakelijke minimum rantsoen. Zelf krijgen de rijken hun rijkdom meestal via overerving, zonder dat zij hiervoor inspanning hoeven te verrichten.

Bezitters van kapitaal verrichten grote weldaden, is een andere redenering. Maar de hoogtes van hun donaties vormen slechts een fractie van hun bezit en deze schenkingen zijn aftrekbaar van de belasting. Wat de vermogenden aan donaties uitgeven is eerder ingegeven door motieven van zelfgenoegzaamheid, ijdelheid en nog verdere uitbreiding van de waarde van hun beleggingen dan door nobele overwegingen.

De elite zegt dat zij concerten, theater, galakleding met passende juwelen, dure privéscholen, privéjets, luxe diners, wereldreizen en representatieve villa's nodig heeft om de maatschappij te dienen. Zij vindt dat ze recht heeft op haar rijkdom en deze nodig heeft omdat haar behoeften veel duurder zijn dan *fastfood* uit de super-

markt, televisiekijken, het bezoek van voetbalwedstrijden en een flat of eensgezinswoning, waar de gewone burger volgens haar tevreden mee is. Echter, de meeste arbeiders bevinden zich niet in de situatie waar zij in zitten omdat zij hier tevreden mee zijn en hiervoor hebben gekozen, maar omdat zij middelen noch keuze hebben om hun situatie te veranderen. Regelmatig eten, drinken en een dak boven het hoofd is voor velen op de wereld nog steeds een onbereikbaar ideaal. De rijken zeggen dat de armen dom zijn en geen waardering hebben voor kwaliteit en luxe. Maar het zijn de rijken die de rest van de mensheid dwingen tot goedkope, ongezonde leefwijzen en erbarmelijke leefomstandigheden, niet de armen. De arme heeft geen keuze tussen een luxueus leven in rijkdom of een leven in armoede.

De elite presenteert het als haar eigen verdienste wanneer de bevolking werk, eten en onderdak heeft. Alle problemen zijn volgens haar schuld van de bevolking. Zij heeft deze problemen zelf veroorzaakt, omdat zij voor alles democratisch heeft gekozen. De mensen willen goedkoop voedsel, zegt de elite, dat alleen met behulp van gif voordelig te produceren is. De mensen kiezen voor luchtvervuiling omdat iedereen auto wil rijden. De vele behoeften en eisen van de bevolking leiden tot vervuiling van de leefomgeving. Echter, niet de consument bepaalt wat voor keuzes zij kan maken, maar diegenen die het meeste kapitaal en macht bezitten. Voor hen is alles een waar dat zij zo goedkoop mogelijk laten produceren en zo duur mogelijk verkopen. Dat de rest van de bevolking hierdoor vergiftigd wordt laat de elite onverschillig. Zelf hebben zij geen last van vergiftiging en vervuiling. Zij beschikken over gezond voedsel en een schone leefomgeving.

De elite verkondigt: als de tijd rijp is leveren wetenschap en technologie voor alle problemen een oplossing. Alles komt vanzelf goed, als de overheid de elite haar gang laat gaan. De feiten bewijzen het tegendeel: de stoommachine, geroemd als de grootste uitvinding die het

industriële tijdperk inluidde, verving schone wind- en watermolens. De industrialisatie heeft de mensheid naast massaproductie levensbedreigende vervuiling en explosieve opwarming van de aarde bezorgd. De oliegi-ganten drongen de mensheid in plaats van elektromotoren verbrandingsmotoren op, en de uitstoot van schadelijke stoffen. Terwijl het technisch mogelijk was energie op te wekken uit onuitputtelijke natuurlijke en schone bronnen zoals zonne-energie, waterkracht, windkracht en aardmagnetisme.

Aangetoond is dat gezonde biologische landbouw drie-maal zoveel opbrengst levert dan schadelijke industriële landbouw, maar toch blijven de rijken investeren in ongezonde massavoedselproductie, omdat hiermee snel hoger winsten te behalen zijn. Het wrange is dat zij via de medische industrie ook veel verdienen aan de ziektes die het gevolg zijn van deze manier van produceren. De rijken doen er alles aan om door concurrenten ontwikkelde effectieve en gezonde alternatieven met tal van manipulaties van de markt te weren.

Wanneer, in een veel te laat stadium, wordt toegegeven dat bepaalde gevolgen van de productie, zoals de snelle aardopwarming, veel ernstiger zijn dan tot dan toe was volgehouden, maakt de elite gebruik van het onafwendbare noodlot, en doet alsof ook zij hiertegenover machteloos staat. Het systeem, dat zij anders kenmerkt als vrij en flexibel, wordt dan ineens voorgesteld als beheerst door onzichtbare machten, die werken volgens eigen wetmatigheden waarop niemand grip heeft en waarvoor niemand verantwoordelijk is. Maar de rijke heeft met de door haar vergaarde rijkdom nagenoeg alles in haar bezit, en daarmee ook bijna alle macht. Met zijn beslissingen bepaalt hij het lot van alle mensen.

Als het gaat om het oplossen van problemen, schuift de rijke de verantwoordelijkheid af naar het systeem, de bevolking of hogere machten. Als er iets misgaat, schuift hij de schuld af op klokkenluiders, verzetsbewegingen, arbeiders en consumenten. Om winst te behalen laat hij

geen middel onbenut en gaat hij over lijken. Van de vernietigingskampen tijdens de Tweede Wereldoorlog beweerde de elite niets te weten, maar haar multinationale firma's produceerden de wapens, kogels en het gas voor de gaskamers. Haar firma's grensden aan de ovens waar 12 miljoen mensen werden vergast, nadat de arbeid in deze fabrieken de gevangenen had uitgeput.

Door de verregaande invloed van de technologie op de maatschappelijke organisatie en de verwevenheid op wereldschaal, lijkt het systeem een onafhankelijke macht te zijn, vergelijkbaar met een alles op haar weg meesleurende stuurloos geraakte trein, waar alle inzittenden in gevangenen zitten en waar niet aan te ontsnappen valt. Maar het zijn mensen die technologie ontwikkelen, samenlevingen vormen en hieraan sturing geven. Hoe meer kapitaal iemand bezit, hoe meer macht hij heeft om de ontwikkelingsrichting van technologie en maatschappij te beïnvloeden, en hoe groter de verantwoordelijkheid is die hij hiervoor zou moeten dragen.

De rijksten op aarde weten dat zij met hun bezit en macht het lot van de hele mensheid in handen hebben, en wat de gevolgen hiervan zijn. Zij stellen het systeem voor als een ongrijpbaar automatisme om hun slachtoffers het gevoel te geven dat niemand grip heeft op de situatie, en om hen moedeloos en murw te maken zodat zij niet in verzet komen. De rijksten op aarde weten dat zij de middelen en de beslissingsmacht hebben en daarmee de macht om de wereld te veranderen. Daarom zijn zij volledig verantwoordelijk voor hun daden en de toestand waarin zij de wereld en de mensheid hebben gebracht. Dat zij zich voor de gevolgen van hun daden niet verantwoordelijk voelen, en hiervoor niet verantwoordelijk worden gesteld, maakt hen niet minder verantwoordelijk. Wie waarvoor ter verantwoording wordt geroepen is geen kwestie van individueel geweten, maar een maatschappelijke aangelegenheid. Zolang het kapitaal dat door de hele samenleving wordt opgebracht in handen is van een kleine groep, verovert deze kleine minder-

heid via door haarzelf gecreëerde wetten de macht en het recht om zich aan elke verantwoordelijkheid te onttrekken.

Op aarde bestaan twee soorten gebieden: de rijke landen waar het leven vanwege tal van aanwezige voorzieningen aangenaam is, en de arme landen waar honger, ellende en oorlog heersen. De wereld lijkt ook twee soorten mensen te hebben voortgebracht: een groep rijken die uitsluitend uit is op haar eigen voordeel en om dit te bereiken anderen in de ellende stort en de dood in stuurt, en een grote groep armen die onder erbarmelijke omstandigheden leeft. Het denken van de eerste groep is zo vervormd, dat zij zonder gewetenswroeging en zonder schuldgevoel anderen de meest vreselijke dingen aandoet om er zelf beter van te worden. Zij gebruikt een deel van de wereld als uitvalsbasis en zorgt dat het hier relatief veilig is, het andere deel benut zij slechts als wingewest. Zij hanteert een moraal die ze niet op zichzelf toepast en laat bewust de meest gruwelijke misdaden plegen.

Ondergang of welvaart?

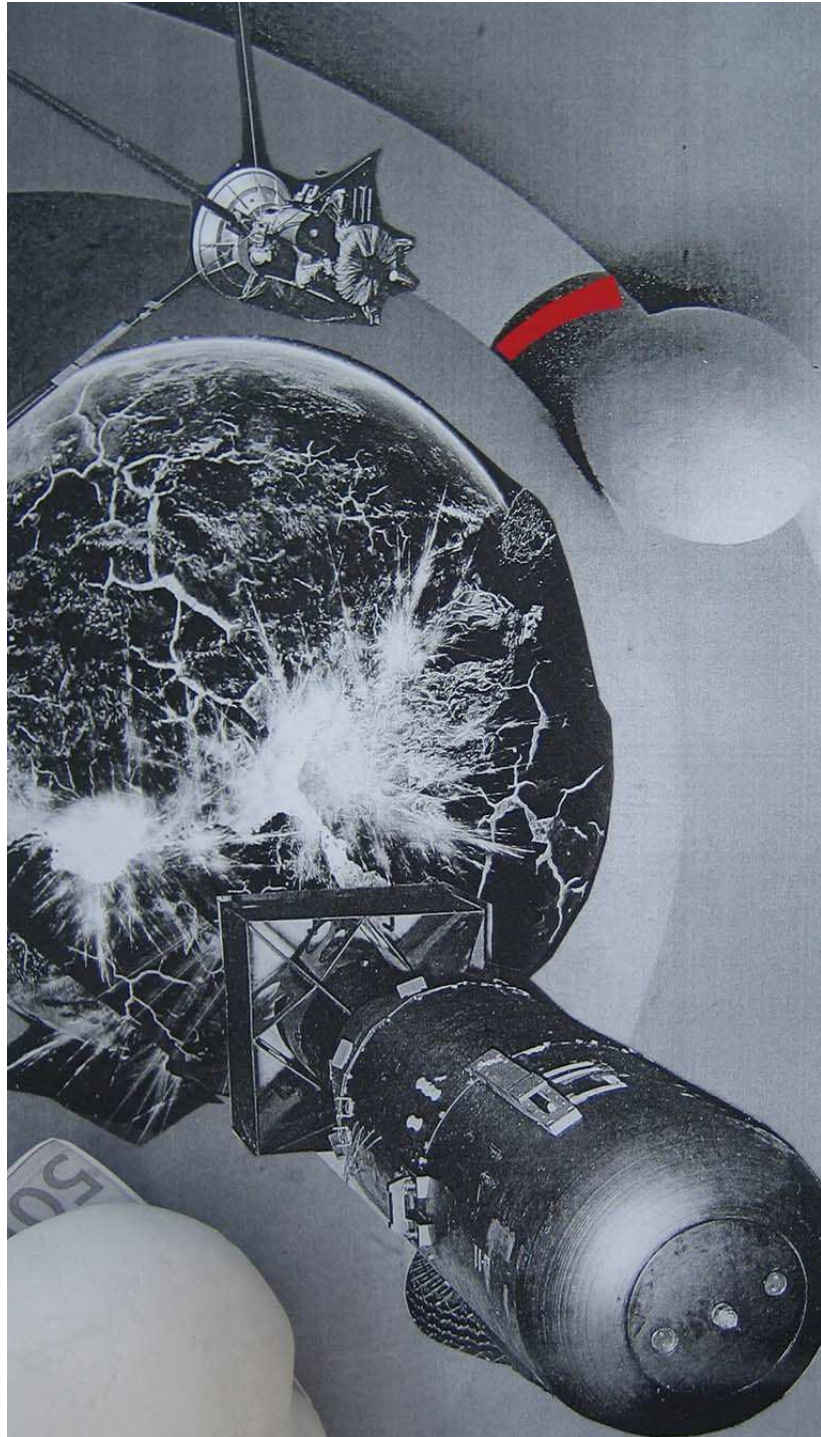
De wereldbevolking groeit sneller, haar productiviteit stijgt, en daarmee de rijkdom. Bij ongewijzigde sociale verhoudingen zullen de verschillen in rijkdom en macht verder toenemen, net als de verwoestende effecten hiervan. De kleine groep rijksten zal dan blijven bepalen in welke richting wetenschap, techniek en hun toepassingen zich ontwikkelen. Zij zal voortaan haar grip op de middelen tot democratisering, inspraak, zelforganisatie en verzet maximaal verstevigen. Zij zal het alleenrecht blijven behouden op nieuwe uitvindingen en productietechnieken. Nieuwe productiemethoden zullen ontstaan waarmee de gebruiker zelf zijn spullen kan creëren en omvormen. Om te verhinderen dat haar winst hierdoor in gevaar komt, zal de elite het systeem verder opvoeren dat gebruikers laat betalen voor het gebruiksrecht van apparaten, producten en diensten.

Groeiende biochemische en genetische kennis wordt aangewend om planten, dieren en mensen verder te manipuleren en met elkaar te combineren. Genetische manipulatie, mechanica, elektronica, digitalisering en nieuw te ontrafelen biologische processen bieden de mogelijkheid mensen niet langer via de moeizame weg van opvoeding en onderwijs te programmeren maar rechtstreeks, lichamelijk, met behulp van implantaten en afstandsbesturing. Zo kunnen mens en dier in een mum van tijd gevormd worden naar de wens van de elite. Meer nog dan nu zal de elite haar eigen geestelijke vermogens vergroten, zichzelf voorzien van de nieuwste kennis en kunde, en de rest slechts zoveel bijbrengen als nodig is om voor haar te blijven functioneren als middel. Wanneer ontdekt is hoe leven kunstmatig te creëren is, zal de elite op maat nieuw leven maken, en leven dat haar niet meer van nut is vernietigen.

Om haar industrieën zo voordelig mogelijk te laten werken, zal zij voortgaan roofofbouw te plegen op de mens en de aarde. Bijna 50 jaar geleden voorspelde de Club van Rome dat de aardopwarming bij ongewijzigd beleid zal versnellen, en sindsdien is het beleid alleen maar verslechterd. De uitstoot van schadelijke stoffen en gassen is sterk toegenomen. Wij bevinden ons midden in een groeiend aantal catastrofes, met grote aantallen slachtoffers van plotseling invallende hitte-en koudegolven, hevige regenval en overstromingen, zware stormen, verwoestijning door aanhoudende droogte en verdwijning van land als gevolg van de zeespiegelstijging.

Als oplossing voor de grote wereldproblemen laat de elite tegenwoordig grootse onderzoeksprojecten ontwikkelen naar onder meer de mogelijkheid om spiegels rond de aarde te construeren voor het opvangen van zonlicht, en naar manieren om koloniën buiten de aarde te stichten. Effectieve en goedkope oplossingen die binnen handbereik liggen worden geweerd, omdat hieraan veel minder te verdienen valt. Wanneer de aarde voor de mens onbewoonbaar zal zijn geworden door atoomoorlogen, kli-

maatverandering en andere rampen, zullen de rijksten zichzelf redden naar schuilplaatsen onder de grond en buiten de aarde, de rest achterlatend te midden van de door haar aangerichte verwoestingen.

Als de situatie op de huidige weg voortgaat, blijft overvloed voor de één armoede en ellende voor de ander. Uit zichzelf zullen de rijksten hun voordelen niet opgeven, want zij zijn heel rijk en worden niet gekweld door gewetenswroeging, omdat zij geen last hebben van moraal. Ze zullen rijk en machtig blijven, zolang de mensen die de arbeidskracht leveren hiermee de rijkdom en macht van deze kleine groep in stand houden.

Maar in hun arbeidskracht ligt ook de sleutel tot verandering besloten. Zij zijn met velen, en georganiseerd kunnen zij met hun arbeidskracht herverdeling afdwingen. Wanneer deze grote groepen besluiten om hun arbeidskracht niet in te zetten, overgaan tot staking, stopt de productie en wordt de opeengehoopte rijkdom waardeloos, want kapitaal ontleent haar bestaan en waarde aan arbeid, zonder arbeid geen kapitaal. Als de mensen die de arbeidskracht leveren zich verenigen, zijn zij in staat wetten af te dwingen die nodig zijn voor de realisering van een voor de hele mensheid leefbare wereld.

Verzet tegen de toenemende verschillen in rijkdom en de vernietigende gevolgen neemt toe, en tal van middelen tot internationale organisatie zijn aanwezig en hoeven slechts verder gedemocratiseerd te worden. Een wereldorganisatie en wereldregering, voortkomend uit de behoeften van de wereldbevolking en niet uit nationale staten geleid door corrupte politici, kunnen het platform van de wereldbevolking worden om gezamenlijk regio - overstijgende problemen op te lossen. De bestaande internationale mensenrechten kunnen hierbij bindende richtlijn zijn en verder uitgebreid worden, te beginnen met het recht op drinken, voedsel, onderdak, inkomen en gezondheidszorg hierin op te nemen als basisrechten.

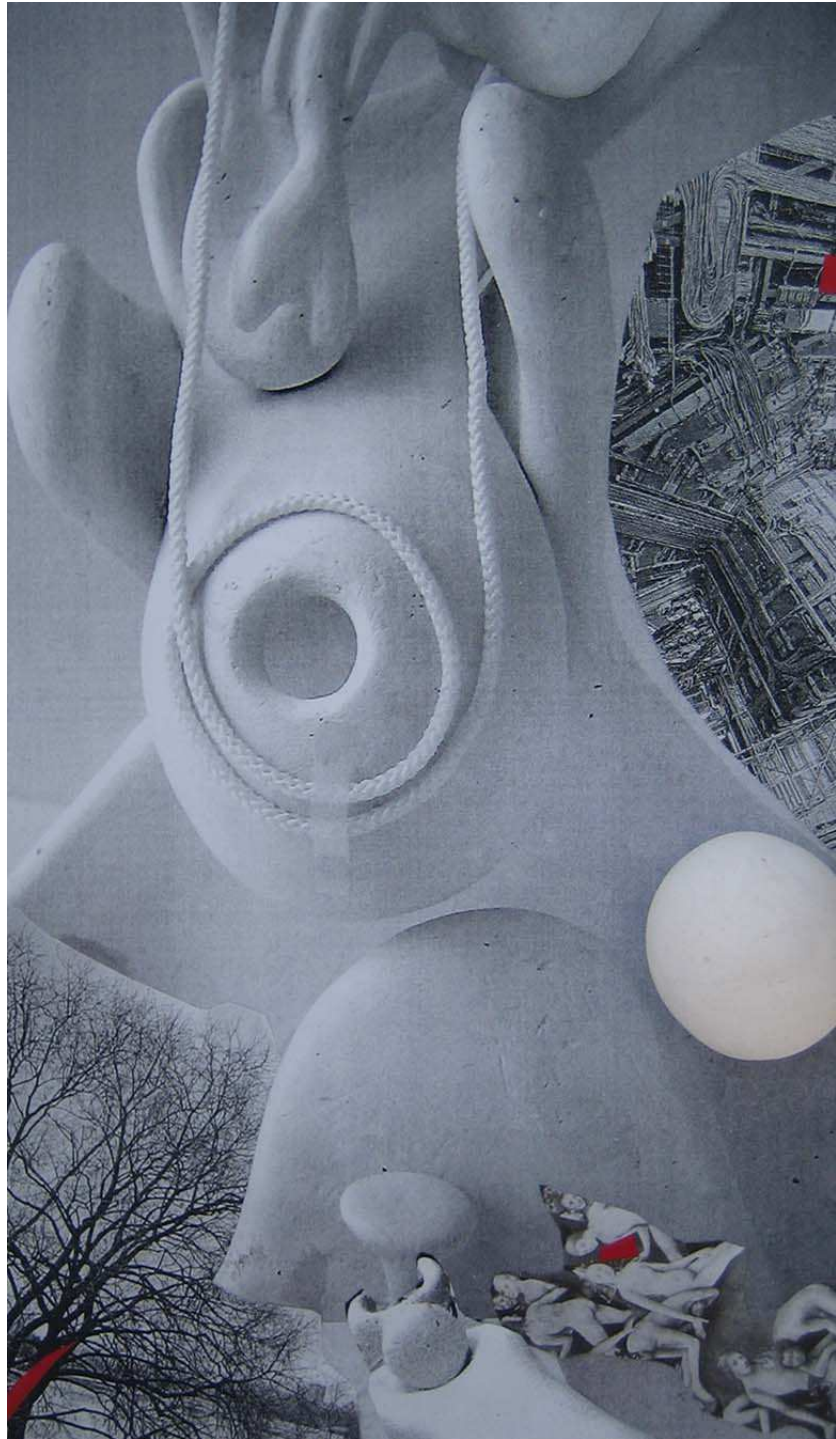
Wanneer grote verschillen in rijkdom niet meer getolereerd worden, ontvalt de voedingsbodem aan de drang

tot mateloze zelfverrijking en destructie. Pas dan kunnen de mensen hun lot in eigen hand nemen en gezamenlijk werken aan een wereld waarin het voor iedereen goed leven is, pas dan kunnen gelijkheid en democratie ontstaan.

De Franse revolutie en de latere Russische revolutie waren de eerste pogingen in de moderne geschiedenis tot machtsovername door de bevolking. Dat deze experimenten door tal van externe en interne factoren mislukten, wordt gebruikt als bewijs dat het volk niet in staat is zichzelf te regeren. De bevolking wordt afgeschilderd als onwetend, onkundig, en stuurloos zonder leiding. Maar als zij zou kunnen kiezen tussen een leven op aarde in vrede, in gezondheid, en met goed onderwijs en zelfbestuur óf leven in voortdurende angst, onveiligheid en machteloosheid, zag de wereld er heel anders uit.

Verschillende berekeningen tonen aan dat met het huidige potentieel aan arbeidskracht, techniek en productiecapaciteit, en bij een eerlijke verdeling van de aanwezige rijkdom en arbeid, de goede levensvoorwaarden veel beter te realiseren zijn dan nu gebeurt, en niet alleen voor een kleine elite maar voor iedereen. Om dit te verwirkelijken zou ieder mens maar enkele uren per dag hoeven werken. De potentie voor een beter leven van de hele wereldbevolking is aanwezig, het gaat er om deze gezamenlijk te realiseren. De mensheid is zo ver ontwikkeld en heeft zoveel kennis opgedaan, dat een goed leven voor iedereen mogelijk is als zij zich ontdoet van het systeem van arm en rijk.

Titels illustraties

7	Gecreëerd begin
9	Aapmens
11	Ötci de jager
13	Getemde dieren, gevangen vissen
15	Stammen
17	Farao's
19	Antieke slavernij
21	Afro-Amerikaanse slavernij
23	Mensenoffers, veelgoderij
25	Massakruisiging
27	Heilige man
29	Brandstapel
31	Kruisridders en sikkel van een lijfeigene
33	Middeleeuwse straf
35	Buskruit-musket en karrewiel
37	Piratenkanon
39	Gevaarlijk gedrukt schrift
41	Censuur en guillotine
43	Gevolg van de machine
45	Bedenklijke denker
47	Revolutie en revolutionair
49	Geld en macht
51	Kunst en elektrische stoel
53	Concentratiekamp
55	Ovens
57	Kanonnen
59	D-day
61	Hiroshima en Nagasaki
63	Vrouwe Justitia
65	Rijkaard
67	Gemaskerde rijke
69	Vietnam
71	Uitlaatgassen

73	Bombardement
75	Militaire junta
77	Krijgsheer
79	Messen scherp
81	Karkassen
83	Vluchtelingen
85	Honger
87	Medische ingreep
89	Hongerdood
91	Rijk maffialid
93	Gasmaskers
95	Mechanische dier
97	Computer
99	Flats
101	Milieuvervuiling
103	Decontaminatie
105	Bewapende androïde
107	Peppillen
109	Sport
111	Bootvluchtelingen
113	Venus
115	Prikkeldraad
117	Oorlogsslachtoffer
119	Natuur
121	Vergaan van de wereld?
123	Verhuizing in de ruimte?
125	Toekomst in High Collider-dimensies?

De meeste afbeeldingen komen uit kranten en tijdschriften. Het in de collages terugkerende geld symboliseert dat alles een waar is geworden, onze goederen, kennis en zelfs onze geschiedenis. De ruimtelijke vormen zijn ontleend aan filographische studies en dienen als overkoepelende achtergrond.

Bronnen

- Amin, S., *The Liberal Virus. Permanent War and the Americanization of the World*, Monthly Review Press New York 2004.
- Arendt, H., *Justice and responsibility*, Schocken Books New York 2003.
- Barker, G., *The Agricultural Revolution in Prehistory. Why did Fouragers become Farmers?*, Oxford University Press 2006
- Beck, U., *Der kosmopolitische Blick oder: Krieg ist Frieden*, Suhrkamp Frankfurt am Main 2004.
- Bello, W., *The globalisation, ideas for a new World Economy*, Zed Books Londen 2002
- Brenner, R., *The Economics of global turbulence*, Verso 2006, Londen.
- Bryan, D, Rafferty, M., *Capitalism with Derivatives. A Political Economy of Financial Derivatives, Capitalism and Class*, Palgrave Macmillan New York 2006.
- Butta C. (regie), *La Maffia, Organisation Parasite*, 2010.
- Chandor, J.C. (regie) *Margin Call*, 2011 speelfilm over hoe een hedgefonds de bank Lehman Brothers failliet liet gaan.
- Chomsky, N., *Profit over people. Neoliberalism and the global order*, Seven Stories Press New York 1999.
- Cox, R.H.J., *Revolutie met recht*, Stichting Planet Prosperity Foundation, 2011.
- Derksen, T., *Ware toedracht. Praktische wetenschapsfilosofie voor waarheidszoekers*, Veen Magazines 2010
- De Universele Verklaring en de Internationale Verdragen der Verenigde Naties voor de Rechten van de Mens*, met een toelichting van van Boven, Keesing Amsterdam.
- Devers, C., Moati S., Colet N, Lorelle O., *Rapace*, Televisiefilm over de financiële crisis van 2008 en de rol van hedgefondsen, Telefilm Arte, France 2011.
- De volmaakte mens*, een zesdelige zoektocht naar de toekomst van onze soort, Human/VPRO 2015.

Fleming S. (regie), *A Murder of Crows*, wetenschappelijke documentaire over het leervermogen van kraaien, Canada/Frankrijk 2009.

Freeland, C., *Plutocrats, The rise of the new global super rich*, Penguin Group 2012.

Greenwald, G., *With liberty and justice for some*, Metropolitan Books New York 2011.

Greenwald, G., *No place to hide: Edward Snowden, the NSA and the U.S. surveillance state*, Metropolitan Books, Henry Holt New York 2014.

Grondwet, het referendum, uitgave van de Nederlandse regering april 2005.

Hartmann, M., *Soziale Ungleichheit. Kein Thema für die Eliten?* Campus Verlag Frankfurt -New York 2013.

Hauser, M., *The Evolution of Communication*, Cambridge University Press 1998.

Hermann-Otto, E., (redactie) *Corpus der Römischen Rechtsquellen zur Antiken Sklaverei, Prolegomena*, Franz Steiner Verlag Stuttgart 1999.

Heuman G., Burnard, T. (redactie), *The Routledge History of Slavery*, Routledge New York 2011.

Heijne, B. (redactie), *Kleine filosofie van de volmaakte mens*, uitgeverij Prometheus Amsterdam 2015.

Klein, N., *This changes everything: capitalism versus the climate*, Simon & Schuster New York 2014.

Lanier, J., *Who owns the future*, Penguin Group 2013.

Lapa, V., (regie) *The Decent One. Ich fahre nach Auschwitz. Küsse, dein Heini*, Israëlisch-Duitse coproductie over Himmlers nagelaten brieven, 2014

Laska, R., Rohde, C. (regie), *Das Milliardenpiel. Wer hat unser Geld verzockt?* documentaire, ZDF 2009.

Lucas, E., *The New Cold War, How the Kremlin Menaces both Russia and the West*, Bloomsbury Londen 2008.

Machiavelli, N., *De heerser*, [1513] Athenaeum-Polak & van Gennep Amsterdam 2002.

Maisels, C. K., *Early Civilizations of the old World. The formative Histories of Egypt, the Levant, Mesopotamie,*

India and China, Routledge New York 1999.

Marx, K., *Loonarbeid en kapitaal*, [1891] Pegasus Amsterdam 1977.

Mazzucato, M., *The entrepreneurial state, Debunking Public vs. Private sector Myths*, Anthem Press Londen 2013.

McQuaig, L., Brooks, N., *The trouble with billionaires* Penguin Canada [2010]2011.

Milanovic, B., *The haves and the Havenots*, Basic Books New York 2011.

More, T., *Utopia*, [1516] Atheneum Polak & Van Genneep 2008.

Morris, T. D., *Southern Slavery and the law, 1619-1860*, The University of North Carolina Press 1996.

Napoleani, L., *Modern Jihad: tracing the dollars behind the terror networks*, Pluto Press 2003.

Nielsen, R., et al, *A scan for positively selected genes in the genomes of humans and chimpanzees*, www.plosbiology.com en

Nilsson, A., (regie), *Den tredje vagen*. Film over georganiseerde misdaad in Europa met een jaarlijkse omzet van 1000 miljard euro, Zweden/Finland 2003.

Pfetschinger, B. (regie), *Mörderische Gesellschaften. Eine Geschichte der Maffia Süd-Italiens*, documentaire, Duitsland 2010.

Piketty, T., *Capital in the twenty-first century*, [2013], vertaling Arthur Goldhammer, The Belknap press of Harvard University Press Cambridge Londen 2014.

Poitras, L. (regie) *Citizen Four*, Praxis Films VS 2014.

Sandel, M., *What money can't buy, the moral limits of markets*, Penguin Books 2012

Schlag, G., Wenz, B., (regie), *Können Tiere denken?*, wetenschappelijke documentaire Duitsland 2012.

Schuitemaker, L., *Filosofie van het denken*, uitgeverij Filo-graph Groningen 2002.

Schuitemaker, L., *Filosofie van de rechten van de mens*, www.lidwien-schuitemaker.nl/lezingen

Schuijtemaker, L., *Het kruisvat nationalisme*, lidwenschui-
temaker.nl/lezingen

Schuijtemaker, L., *Wereld zonder arm en rijk*, uitgeverij Fi-
lograph Groningen 2013.

Schuijtemaker, L., *De tijd waarin wij leven. Haar kennis,
kunst, crises en toekomst*, lezing aan kunstacademie Wil-
lem de Kooning, Rotterdam 2013.

Robin, M., (regie) *The world according to Monsanto*,
2008.

Robin, M., (regie) *Our daily poison*, 2011.

Simonides, J., (redactie.) *Human Rights: Concepts and
Standards*, Unesco Publishing England USA 2000.

Stanley, J., *How propaganda works*, Princeton University
Press 2015.

Swierstra, Boenink, Walhout en van Est (redactie), *Leven
als bouw pakket*, Rathenau Instituut uitgeverij Klement
2009.

Tattersall, I., *The World from Beginnings to 4000 BCI*, Ox-
ford University Press 2008

Tonkens, E., *Mondige burgers, getemde professionals:
marktwerking en professionaliteit in de publieke sector*,
uitgeverij van Gennep 2015.

Vogl, J., *Das Gespenst des Kapitals*, Diaphanes, Zürich
2011

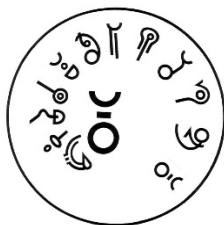
Wagenhofer, E., (regie), *Let's make money*, documentai-
re over de methoden van de financieringskapitaalgroe-
pen, Oostenrijk Duitsland 2008.

Wallerstein, I., *World-systems Analyses*, Duke University
Press 2004.

Wells, S., *The journey of Man. A Genetic Odyssey*, Prince-
ton University Press, New Jersey 2002.

Williams, B., *Inside the mind of Edward Snowden*, inter-
view met Snowden op 28 mei 2014 in Moskou voor NBC
News. De uitzending van interview is onder censuur ko-
men te vallen en van internet verwijderd.

Zeyer, R. (regie), *Das platzen der Seifenblase*, documen-
taire over de financiële crisis van 2008 ZDF 2009

wereld
in
de
greep
van
rijken
of
wereld
zonder
arm
en
rijk

